

Yêu Thơ Nhân

Contents

Yêu Thơ Nhân	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	3
3. Chương 3	4
4. Chương 4	6
5. Chương 5	7
6. Chương 6	8
7. Chương 7	9
8. Chương 8	11
9. Chương 9	12
10. Chương 10	13
11. Chương 11	15
12. Chương 12	16
13. Chương 13	17
14. Chương 14	18
15. Chương 15	20
16. Chương 16	21
17. Chương 17	22
18. Chương 18	24
19. Chương 19	26
20. Chương 20	27
21. Chương 21	29
22. Chương 22	30
23. Chương 23	32
24. Chương 24	33
25. Chương 25	34
26. Chương 26	36
27. Chương 27	37
28. Chương 28	38
29. Chương 29	40
30. Chương 30	41

Yêu Thơ Nhân

Giới thiệu

Tựa gốc: (Ái thượng nhất cá thơ nhân) Thể loại: đam mỹ, cổ trang, nhất thụ nhất công, ấ áp văn, tiểu quan thụ, c

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yeu-tho-nhan>

1. Chương 1

Thanh Nam Uyển cái tên thật tao nhã nhưng mọi người trong bản địa đều biết kia không phải là nơi cao thượng gì, đó là một nam viện, hoặc nói nơi đó là một nhà tướng công lễ đường, bên trong có tiểu quan tốt nhất bản thành, còn có kỹ nữ, kẻ có tiền tài đều đến đây.

Vài năm gần đây nơi đó tiểu quan nổi danh là Mộng Ngọc, Mộng Ngọc tuy là thân nam nhi tướng mạo lại hơn nữ nhi ba phần, tài tình cũng so với đương thời làm hồng danh kỹ thịnh vượng vài phần, trong mắt mọi người xung quang đó là một việc sáng chói, nhưng chỉ có Mộng Ngọc tự biết bản thân có bao nhiêu khổ.

Mười tuổi bị bán vào đây chịu đánh chửi, học hầu hạ nam nhân gì đó, cầm kỳ thư họa, bồi rượu mua vui, tập thói quen bị nam nhân đùa giỡn, không muốn cỡ nào thì mặt cũng luôn mang theo ý cười, học xong cách quyến rũ, học xong cách làm đẹp, cuối cùng chính là mất đi bản thân.

Tiếng đàn du dương vang lên, Mộng Ngọc ban ngày không cần tiếp khách, tú bàn bên cạnh tranh thời cơ nói lên điều hẩn không muốn nghe.

“Mộng Ngọc a, người cũng biết đã nhiều năm như vậy, mù mù đối với người không tệ đúng không?”

Mộng Ngọc nhìn người bên cạnh, một mảnh lá trà chậm rãi chìm xuống đáy chén trà. Liên liên tưởng như y sớm muộn gì cũng bị kéo xuống bùn, vĩnh viễn không có cơ khơi ngời lên.

“Mù mù có chuyện gì người cứ việc nói thẳng đi.”

“Qua mấy ngày người liền 17, vẫn là cái thanh quan. Người lại có tài tình cũng sắp bị người khác vượt trội hơn, không bằng tại ngày sinh của người bán thân đi, về sau còn nhiều điểm sinh ý có thể kiếm thêm vài năm.”

“Tranh.”

Một tiếng thanh thúy vang lên, cầm huyền đứt một dây, cắt trúng tay y, Mộng Ngọc lại không cảm thấy đau.

“Đều do mù mù làm chủ đi.”

“Ta đây đi xuống bố trí, mù mù không làm phiền người, người chậm rãi luyện cầm đi, ta đi xuống.”

Tú bà đạt được mục đích, vội vàng đi ra ngoài bố trí.

Mộng Ngọc đi đến trước cửa sổ, lầu các cao cao đối với sau viện, y nhìn quy nô trong viện mang theo một nam nhân khỏe mạnh đi đến phía sau viện

Nhìn xiêm y có thể thấy được người nọ nhất định là cái thô nhân, không có tiền nhưng Mộng Ngọc đã có điểm hâm mộ người kia, ít nhất hẳn tự do không cần vì mạng sống mà bán đứng thân thể của chính mình. Nhớ tới chính mình sẽ bắt đầu bán thân, tâm y bắt đầu ần ần đau.

Không khí trong phòng làm y khó chịu. Vì thế Mộng Ngọc đi xuống lầu các, ban ngày trong viện lý thật tĩnh lặng, y đi tới hậu viện, nơi này càng thanh tịnh hơn, nhìn người không quen thuộc, bài trí quen thuộc làm lòng y dễ chịu một chút.

“Ba ba.”

Phía Đông sài phòng phát ra thanh âm đồn cửi, Mộng Ngọc theo tiếng rồi đi đến, quả nhiên thấy được quy nô mang thô nhân vào.

“Người là người mới đến sao?”

“A.”

Nam nhân ngẩng đầu lên, nhìn đến Mộng Ngọc miệng há hốc. Ánh mắt thẳng tắp theo dõi y, làm cho Mộng Ngọc nghĩ đến trên người mình có cái gì không đúng.

“Ta có cái gì không thích hợp sao?”

Kia thô nhân mặc ngơ ngác lắc lắc đầu, vẫn đắm đắm nhìn y.

“Người thật là đẹp mắt, ta lớn như vậy còn không có gặp qua người nào đẹp như vậy.”

“Cám ơn.” Mộng Ngọc nở nụ cười.

“Người cười càng đẹp mắt, đương nhiên ta không phải nói người vừa rồi khó coi, chính là nói người cười rõ lên càng đẹp mắt, người vừa rồi như mây bộ dáng cũng rất đẹp.”

“Làm chuyện của người đi, ta chỉ là đi dạo.”

Mộng Ngọc muốn cùng một cái thô nhân nói cái gì? Y xoay người đi.

“Người đừng đi.”

“Có việc sao?”

Mộng Ngọc quay đầu cười, liếc mắt nhìn thô nhân một cái.

“Người là không phải trong lòng có việc, có lẽ có thể cùng ta nói chuyện, có chuyện nói ra trong lòng sẽ thoải mái một chút.”

“Người không giúp được ta, ai cũng không giúp được ta, trừ phi người có 10 vạn lượng bạc có thể giúp ta chuộc thân, nhưng là ai sẽ bỏ ra 10 vạn mua một cái tiểu quan?”

“Người không sao chứ?”

“Ta than thở được không?”

Mộng Ngọc tựa vào phía sau trên cây, có lẽ chỉ có cùng một cái người xa lạ mới có thể nói ra tiếng lòng.

2. Chương 2

“Người đừng khóc a, nam nhi không dễ rơi lệ, không thể động chút liềm khóc.”

Thô nhân ngốc tiêu sái dùng khăn tay của mình lau mặt giúp Mộng Ngọc, lau vài cái mới nhớ tới trên khăn có mồ hôi của mình nhưng lệ kia cứ không ngừng chảy, thô hán ngốc ghéech đành ném khăn mặt xuống, dùng ngón tay giúp y lau khôe mắt cùng gương mặt. Ngón tay thô ráp, đem làn da mặt non mịn của Mộng Ngọc biến thành từng đạo hồng ngân.

Lệ không dừng được hơn nữa nhìn đến bản thân bị ngón tay tạo thành thương tổn, thô nhân tay chân có điểm rối loạn. Bàn tay to đem Ngọc Mộng kéo vào trong lòng, bàn tay to vuốt ve nhẹ tấm lưng, thô nhân ngốc hồng y.

“Đừng khóc, đừng khóc, ai khi dễ người sao? Hay là ta lộng đau người?”

Mộng Ngọc khóc như phát tiết, mặt chôn trong quần áo vải khô, khóc cũng không dám khóc thành tiếng. Y ôm chặt thô nhân, thầm nghĩ khóc một lần cho thống khoái.

Thô nhân nhìn y khóc khấn trương đến chết, đem y kéo vào sái phòng, tìm chỗ, đem áo mình cởi ra lót trên đất, rồi mới giúp Mộng Ngọc ngồi xuống. Mộng Ngọc còn khóc, hần đi ra ngoài lấy một chậu nước, nhúng ướt khăn mặt lau mặt cho Mộng Ngọc.

Mộng Ngọc tiếp nhận khăn, hai tay nắm vào nhau. Thô nhân cả kinh nhất thời buông khăn mặt đánh rơi.

“Người bị khách nhân khi dễ sao?”

Mộng Ngọc biết người bên ngoài nhìn mình như kỹ nữ.

“Không đúng, không đúng, ta tuyệt đối không có cái ý tứ kia, ta chỉ là.....”

“Người không có nữ nhân sao?”

“Không có. Ta còn chưa chạm qua nữ nhân.” Tráng kiện hán tử đỏ mặt.

Mộng Ngọc nở nụ cười. “Người cũng coi như ngạc nhiên, người bao nhiêu tuổi?”

“21.”

“Vì cái gì còn không có cưới vợ?”

“Ta không phải người địa phương, đi ngang qua không có chỗ dừng mới tìm công việc này, qua mấy ngày, mang củi bổ xong rồi lại đi.”

“Bổ củi?” Mộng Ngọc nhìn trong sài phòng cùng bên ngoài chứa gỗ. Như là núi nhỏ, như vậy bổ bao lâu mới xong?

“Nhiều như vậy, người phải làm bao lâu?”

“Không đến mười ngày là có thể xong.” Thô hán tràn đầy tự tin trả lời.

“Ta không tin.”

“Vậy mỗi ngày đến xem a, 10 ngày sẽ xong.”

“Ta đây ngày mai lại đến đây xem.”

Cứ như vậy, Mộng Ngọc ngày qua ngày lại đây xem người nọ đốn củi. Bọn họ nói chuyện phiếm như bằng hữu. Y mới biết người nọ kêu Lý Đại Ngưu.

Cách ngày sinh thần 17 của Mộng Ngọc càng ngày càng gần. Lý Đại Ngưu không nói dối, hấn đốn củi thật sự nhanh, có lẽ không đợi được sinh thần nào đó, Lý Đại Ngưu có thể lấy tiền công rồi rời đi.

Một ngày cách sinh thần 17 của Mộng Ngọc đúng một ngày, thời điểm chia tay của bọn họ sẽ đến.

“Ta làm xong việc, sau này còn có thể trở về đây gặp người không?”

“Không thể!”

“Vì cái gì?”

“Chờ người trở về, muốn gặp lại ta là tổn ngân lượng, người có sao?”

“Ta có thể đi kiếm a.”

“Không cần, gặp mặt lại có ý nghĩ gì nữa? Ngày nào đó tái kiến, ta đã không còn là ta.”

“Là sao?”

“Người sẽ không hiểu được, nghe ta làm xong việc thì đi tìm quản sự việc đòi tiền công, cầm tiền rồi đi đi.”

“Có phải hay không rời đi sẽ không thấy người được nữa?”

“Đúng vậy, hôm nay chính là ngày gặp mặt cuối cùng của chúng ta. Ta mệt mỏi, trở về nghỉ ngơi. Người sau này phải tự bảo trọng.”

Không muốn cùng Lý Đại Ngưu cáo biệt, Mộng Ngọc xoay người đi. Đêm đó tiền viện vẫn cảnh thái bình ca múa náo nhiệt ồn ào. Mộng Ngọc mới đem một khách nhân hầu hạ đi rồi, liền nói uống nhiều, phải quay về nghỉ ngơi, tú bà thấy ngày mai y phải bán thân nên không nói gì thêm cho y trở về nghỉ.

3. Chương 3

Mộng Ngọc không có trở về phòng mà là đi tới hậu viện, nghĩ rằng Lý Đại Ngưu đã cầm tiền công chuẩn bị đi, y chính mình tới xem, để bình tâm cũng tốt. Đi đến cửa sài phòng, củi và búa của Lý Đại Ngưu vẫn nằm chỗ cũ. Mộng Ngọc sờ sờ cây búa. Nước mắt từng giọt rơi xuống, bằng hữu, nhiều năm như vậy, duy nhất chỉ có hấn không chê y, cùng y kết bằng hữu, y nhìn ra được thô nhân thích y.

“Ai? Mộng Ngọc!”

Mộng Ngọc ngẩng đầu kinh ngạc nhìn, y nghĩ đến vốn hấn đi rồi, hấn khoanh tay đứng ở trước mặt y.

“Người như thế nào không đi?”

“Ta nghĩ tái ở lâu vài ngày.”

“Vì cái gì?”

“Ta không nghĩ sẽ không chú ý người.”

“Người thích ta sao?”

Mộng Ngọc thẳng tắp nhìn trong mắt Lý Đại Ngưu. Thô nhân có điểm ngượng ngùng. Miệng động lại động. Mới nói ra một câu.

“Thích.”

Mộng Ngọc cười cười, nhìn nam nhân trước mặt, y quyết định đem lần đầu tiên của mình cấp cho nam nhân này. Ít nhất người ôm mình là một người mình thích, mà không phải là một kỹ nữ bán mình. Coi như cấp cho bản thân lưu lại kỷ niệm của lần đầu, y cũng có chút thích thô nhân mộc mạc này, đem lần đầu tiên cấp người mình thích cũng sẽ không có gì tiếc nuối.

“Người nghỉ ngơi ở đâu.”

Lý Đại Ngưu chỉ chỉ sài phòng bên kia.

“Ta có thể đi vào ngồi không?”

“Nơi đó không tốt lắm.”

“Ta nghĩ đi vào ngồi một chút.”

Lý Đại Ngưu kéo tay y đi, mang theo y hướng đến phía trước đi.

Vào sài phòng, đi vào bên trong, Lý Đại Ngưu đứng một chỗ bất động.

“Tái phía trước đi vài bước chính là giường của ta, mặt trên là bộ quần áo, phía dưới là thổ địa, người muốn hay không tìm một chỗ ngồi xuống.”

“Không cần.” Mộng Ngọc từ phía sau ôm lấy Lý Đại Ngưu, đem đầu tựa vào. “Thích ta sao? Đêm nay ta là của người, người muốn làm cái gì đều có thể, động thủ đi.”

“Chúng ta không thể như vậy.”

“Có cái gì không thể? Bởi vì ta là một nam nhân sao? Không có quan hệ, đêm nay, qua đêm nay không có người biết chuyện đêm nay.”

Mộng Ngọc đem môi dán vào Lý Đại Ngưu ma sát, Đồng thời nghe được hô hấp Lý Đại Ngưu trở nên ồ ồ, điều này nói lên hẳn cũng không phải không hề phản ứng. Mộng Ngọc hai tay hướng khổ hạ Lý Đại Ngưu tìm kiếm.

Y là cái thanh quan nhưng đều nên học đã học, bao gồm làm sao trên giường làm sao hầu hạ nam nhân, lần đầu tiên y thực tiễn, tổng xuất lần đầu tiên của bản thân.

Thời tiết oi bức, Lý Đại Ngưu chỉ mặc nhất kiện đơn khổ, thật dễ dàng Mộng Ngọc liền đụng đến gì đó của nam nhân.

Nam căn của Lý Đại Ngưu không giống với y, vật nọ kiên đỉnh hữu lực như thân thể tráng kiện của hắn.

Mộng Ngọc liên tục hôn môi cùng thân thể Lý Đại Ngưu. Bàn tay vuốt ve nam căn theo tiết tấu. Túi thịt nóng bỏng, mặt trên là phân thân thô cừ, nó hảo mẫn cảm, đỉnh đã muốn bắt đầu chảy ra chất lỏng.

“Là nam nhân, liền ôm ta đi.”

Nghe nói như thế, Lý Đại Ngưu đột nhiên xoay người ôm lấy thân thể y, hôn môi y, sau đó là cổ. Quần áo chậm rãi giải khai xuống, Lý Đại Ngưu đem y đặt trên giường rồi lại cảm thấy không ổn, chính mình nằm trên mặt đất đem y ôm trên người. Liên như vậy liên tục căn cứ thân thể y. Y dùng miệng ma sát vài cái vào khổ hạ đứng thẳng của Lý Đại Ngưu, hẳn vẫn không phản ứng chỉ biết căn cứ, hẳn đánh dấu nơi sở hữu.c

4. Chương 4

“A, người trước kia đã làm sao?”

“Không.”

“Cáp.”

Mộng Ngọc đã biết nguyên lai Lý Đại Ngưu không biết nên làm như thế nào. Nếu quyết định tổng xuất chính mình vậy chính mình chủ động thôi.

Mộng Ngọc đem khổ hạ căn kiên đỉnh đến gần mông mình, nhắm ngay hậu đình chính mình, có dị vật xâm nhập hậu đình co rút nhanh có chút bài xích, Mộng Ngọc hít sâu một hơi, đem Lý Đại Ngưu chính nam căn hàm vào trong cơ thể, cao thấp hoạt động thất lưng, y thăm nghĩ biểu hiện của mình thật tốt, qua đêm nay làm cho thô nhân kia nhớ kỹ về y, nhớ kỹ lần đầu tiên của bọn họ, cũng là lần cuối cùng hoan ái.

“A, nhớ kỹ ta, Đại Ngưu, nhớ kỹ, ta gọi là Mộng Ngọc, lần đầu của ta cho người, nhớ không?”

Lý Đại Ngưu giúp đỡ người phía trên mình, thất lưng mảnh khảnh chỉ sợ hấn sẽ bẻ gãy. Hấn rất dụng tâm dùng cánh tay ôm lấy eo nhỏ, hạ thân hướng về phía trước cử động hết lực.

“Ta sẽ không phụ người, ta cả đời sẽ đối tốt với người.”

Mộng Ngọc ở trên người hấn nở nụ cười, cười đến thật đẹp cũng thật thê lương. Y chậm rãi ghé vào bụng trên Lý Đại Ngưu, thô nhân đã tìm được quy luật, biết liên tục thẳng tiến trong thân thể y là có thể giải trừ dục vọng. Ôm chặt lấy bả vai, qua đêm nay ôm ấp ấm áp, cánh tay rắn chắc sẽ không còn, trên cơ bản thô nhân nói tình ý làm cho y cảm thấy hảo ngọt ngào, nhưng y biết là không có khả năng, một thô nhân căn bản không có nổi 10 vạn lượng để mua y.

Nhất túc tham hoan, không đếm được một đêm bọn họ hoan ái bao nhiêu lần.

...

Sáng sớm tỉnh dậy Mộng Ngọc mở mắt ra, nằm trong góc sài phòng phía Đông, dưới thân là xiên y của thô nhân, thật là thô nhân, cắn cắn hồng ban ẩn đầy thân thể của mình, người mềm như nước, miễn cưỡng ngồi xuống, hậu đình phía sau đau đớn co lại, hơn nữa có cái gì chảy ra.

“Thật đúng là thô nhân.

Nhưng mà người kia đi đâu, Mộng Ngọc biết rõ thô nhân không phải cái loạn ăn xong rồi chạy lấy người a, hấn đi ra ngoài làm cái gì?

Bên ngoài truyền đến tiếng bước chân, có lẽ là hấn đã trở về, Mộng Ngọc cầm lấy một bộ quần áo phủ lên người, miễn cưỡng mặc quần vào, cửa mở.

“Người đi đâu?Mụ mụ!”

Trời ạ, đẩy cửa vào không phải thô nhân, mà là tú bà cùng bốn tên quy nô.

“Mộng Ngọc!” Tú bà nhìn Mộng Ngọc trên người hồng ấn, biết rõ tối hôm qua đã xảy ra chuyện gì.

Nguyên lai bọn họ xông tới không phải vì bắt hấn, sáng sớm thô nhân cởi trần đi ra ngoài múc nước, trên người có vết thương bị cào cùng cắn ngán, bị người nhìn thấy nên báo cho tú bà. Tú bà nghĩ hấn cùng người trong viện làm. Sáng sớm lại đây bắt người chính là muốn nhìn một chút là ai nói nàng cần kiểm tiền trình tiết hoặc là làm cho ngoại nhân ăn miễn phí.

Ai biết nhìn thấy người đêm nay sẽ bán mình, Mộng Ngọc, lần này nàng tức giận, phải biết rằng toàn thân Mộng Ngọc đầy dấu vết, không tới mười ngày nữa tháng cũng không phai đi. Đêm nay làm sao bây giờ? Không phải bệnh loét mũi sao? Thiệp mời nàng sớm phát rộng rãi.

“Người là tiểu tiện nhân, có tiền không kiếm. Ở trong này cấp cho một người hạ đẳng, người, người tức chết ta. Người đầu, tới đánh cho ta, đánh chết cho ta, không cần đả thương khuôn mặt, nhìn người chết như vậy, chỉ có đem người cấp cho Lý viên ngoại thành Đông, vốn có thể bán rất tốt, giờ hiện tại chỉ có viên ngoại kia còn có thể hoãn vài ngày.

Bản tử đánh xuống đầy đau đớn nhưng Mộng Ngọc lại đang cười, Lý viên ngoại sao? Một lão nhân ngược đãi, lão mua rất nhiều tiểu quan đều là đánh cho tróc da bong thịt, mười phần là biến thái. Nhưng hiện tại với y mà nói cũng không quan hệ, bán mình cho ai đều như nhau.

“Các người đang làm cái gì?”

Lý Đại Ngưu đột nhiên chạy vào, đem bốn bản tử đang đánh xuống hất sang một bên. Đem Mộng Ngọc bảo vệ ở phía sau.

5. Chương 5

“Chúng ta cũng đang muốn tìm ngay đây. Mộng Ngọc là người có thể động sao? Hắn là dùng tiền lớn mà mua, hảo lần đầu tiên cấp cho người, thấy người chút bạc vụn còn không có, người bồi thường được sao? Đánh hắn luôn cho ta, đánh tới chết.”

Bốn quy nô đồng loạt động thủ, mới giờ bản tử lên đã bị thô nhân đoạt đi, hai tay dùng chút lực bản tự giám đoạn giữa chùng, người bị hắn khống chế.

“Người còn muốn như thế nào? Còn muốn động thủ, ta còn muốn báo quan đây, thô nhân như người lấy không ra được một ngàn lượng.”

Mộng Ngọc lôi kéo Lý Đại Ngưu. “Người đi đi, không cần lo cho ta, ta vẫn cứ như vậy, bọn họ sẽ làm đánh chết ta đâu.”

“Ta nói rồi ta muốn bảo vệ người.”

Mộng Ngọc cười cười. “Người vừa rồi đi ra ngoài làm cái gì?”

“Ta đi ra ngoài múc nước cho người lau người một chút.”

“Người đối ta thật tốt, người là người tốt, đi thôi rồi đi này đi, chớ quên ta.”

“Ta không đi, nếu đi cũng mang người cùng nhau đi.”

“Tiểu tử người muốn cướp người, ai đều biết nói Mộng Ngọc là đầu bản của chúng ta, muốn mang người đi, không có 10 vạn cũng phải 8 vạn, nếu không người ra được Đạo Môn cũng không ra được cửa thành.”

“Người nói bao nhiêu, mới có thể làm cho hắn theo ta đi?”

“Ít nhất 8 vạn, người là thô nhân đánh chết ta cũng lấy được 8 vạn bạc, nếu có tiền ta liền đưa khế ước của y cho người.”

Lý Đại Ngưu ngồi xổm xuống bên bọc nhỏ của mình tìm kiếm, xuất ra một xấp ngân phiếu nhăn nheo.

“Cho người, khế ước bán thân đâu?”

Tú bà nửa tin nửa ngờ lấy ngân phiếu qua, tên cửa hiệu ngân phiếu, 10 vạn lượng vàng trong tay nàng có điểm hối hận, vừa rồi nói hơn 10 vạn thì tốt rồi, cái này còn muốn thêm 2 vạn.

“Ngân phiếu này làm sao người có? Không phải là giả chứ?”

“Ta có thể đi theo người của người, bắt quá người trước tiên đem giấy bán thân của Mộng Ngọc cho ta, muốn ta đưa thêm 2 vạn.” Thô nhân đem ngân phiếu đoạt trở lại.

Tú bà xoay người cùng hai quy nô đi, trong chốc lát lại trở về đưa cho hắn giấy bán thân.

Lý Đại Ngưu đem giấy bán thân đưa cho Mộng Ngọc nhìn xem.

Mộng Ngọc gật đầu, tờ giấy mỏng mảnh này làm cho y sống không bằng chết ở nơi này.

Lý Đại Ngưu đem giấy bán thân nhét vào trong ngực, đem ngân phiếu đưa cho tú bà.

Tú bà lấy ngân lượng, đưa cho hắn một cái hộp. Bên trong là cơ kiếm bạc của nàng, đồng thời ý bảo quy nô lấy một túi vải đến.

“Ta nói Đại Ngưu a, chúng ta thương lượng một chút, trong tay ta là 1 vạn 5 ngàn lượng, này là Mộng Ngọc xuân hạ thu động làm quần áo, người sờ xem đều là hàng tốt, có thể hay không để 5 ngàn lượng.”

Đại Ngưu không muốn cùng nàng nhiều lời, đoạt lấy túi vải, hảo cần thận cấp Mộng Ngọc mặc quần áo, ôm Mộng Ngọc rời đi.

Mới ra đại môn, Mộng Ngọc tựa hồ yên tâm, ngất đi. Đại Ngưu vội vàng tìm một y quán cho y xem bệnh.

Đây người là dấu hồng ngân, và dấu đánh của bản tử. Trên người còn có cần ngăn do chính mình lưu, còn có phía sau hậu đình, đại phu mắng chửi người, Đại Ngưu áy náy nghe.

“Nhìn người không giống loại người này, như thế nào cũng ngoạn như thế. Hoàn hảo không nội thương, thương được vài ngày sẽ không sao.”

“Ta không đánh y, chính là, chính là lần đầu tiên có điểm..... cái kia.”

“Người kỹ viện đánh? Các người là bỏ trốn?”

“Không phải, ta đem y mang đi, y hiện tại đã tự do.”

“A.”

Một tiếng rên rỉ Mộng Ngọc tỉnh. Nhìn Lý Đại Ngưu còn cảm thấy chính mình ở trong mộng, đại phu đi ra ngoài.

6. Chương 6

“Đại Ngưu.”

“Ta ở đây, người rút cuộc tỉnh, người ngủ đã ba ngày.”

“Người mua ta?”

“Ân, người hiện người tự do.”

“Người làm sao có nhiều tiền như vậy a?”

“Su phụ ta lưu cho ta, nói đến vạn bất đắc dĩ mới được dùng.”

“Đáng giá sao, 8 vạn a, người có thể mua một mảnh đất làm sản nghiệp, lấy nhiều thê thiếp a.”

“Đáng giá, chỉ cần về sau có thể bên người, ta làm cái gì đều đáng giá.”

Mộng Ngọc khóc, vì chính mình rút cuộc khóc, sau này y sẽ vì thô nhân trước mắt này mà sống, y sẽ là một hảo nam nhân.

“Người đừng khóc a, ta nói sai cái gì sao? Người vừa khóc tay ta cũng không biết nên để chỗ nào cho tốt.”

Thô nhân không ngừng cọ bàn tay to vào người, rất muốn lau đi nước mắt kia, nhưng hắn biết chính mình tay dày thô ráp sẽ tạo thương tổn khác trên làn da non mịn kia.

Mộng Ngọc chủ động đem đầu dựa vào đùi thô nhân, dựa xác người vào, ôm lấy thắt lưng dày.

“Ôm chặt ta, ta hảo lạnh.”

“Hiện tại là trời tháng tám a, như thế nào còn lạnh? Sẽ không là?”

Thô nhân sờ vuốt sờ trán trán Mộng Ngọc, rồi sau đó sờ trán chính mình, đột nhiên đứng lên chạy ra ngoài, vừa chạy vừa kêu.

“Đại phu, y có thể hay không phát sốt, y nói lạnh.”

Đại phu tiến vào nhìn nhìn, Mộng Ngọc thật sự phát sốt, đại phu sắc chén thuốc cho Mộng Ngọc uống xong, Mộng Ngọc ngủ, đại phu cùng thô nhân kia nói.

“Y thân thể nhược, về sau chú ý một chút, lúc này đây sợ là tâm hỏa, phế hỏa đều phát ra. Đừng cho y tái bị thương, như vậy thân thể nhu nhược hảo chiếu cố mới thành.”

“Ta biết rồi, đại phu, ta sẽ để y làm oa nhi, phủng ở trong lòng bàn tay, về sau không ai có thể tái xúc phạm tới y.”

Đại Ngưu nói được thì làm được, mấy ngày sau Mộng Ngọc hoàn toàn khỏe, bọn họ cũng liền rời đi, bước đầu kết hoạch là hồi Đại Ngưu lão gia, đến bờ biển Tiểu Ngưu Thôn.

Đại Ngưu mua một cái đòn gánh, hai cái đại trúc khuông, một bên thả hành lý, một bên để cho Mộng Ngọc ngồi vào.

Mộng Ngọc hỏi qua. “Chúng ta vì sao không mua một con ngựa?”

“Có sơn đạo, kỵ mã đi không tốt hơn nữa ở trọ có con ngựa cần rất nhiều tiền, không quan hệ, ta biết đường rất xa a, bắt quá ta đi thì tốt rồi, ta ở dưới khuông điểm rất nhiều nhuyển bố, người ngồi ở bên trong sẽ thật thoải mái.”

“Như vậy người không phiền lụy sao/”

“Không phiền lụy, nếu mệt ta sẽ dừng lại nghỉ ngơi, chúng ta lại không vội.”

Cứ như vậy Mộng Ngọc ngồi trong khuông, mặt trên che một khối sa trường ngăn cản ánh mặt trời, cánh tay thô nhân đặt trên đòn gánh, trên mặt còn cười cười.

Nhìn ánh mặt trời nóng rực, làn da Đại Ngưu phơi nắng thành màu rám nắng thâm đen, Mộng Ngọc có chút đau lòng. Bọn họ đi thật lâu, y ngồi mông đều đau, chân thô nhân chẳng lẽ không mỏi sao?

“Đại Ngưu phía trước có phải hay không có cỏ lau a, vậy nhất định có sông, chúng ta đến bờ sông nghỉ ngơi một chút đi. Giữa trưa nóng quá a, cũng nên ăn cơm trưa.”

“Tốt.”

Đại Ngưu nhanh đi vài bước đến bờ sông, tìm chỗ sạch sẽ đem quần áo của mình trải dưới mặt đất, thể này mới có thể để cho Mộng Ngọc ngồi xuống. Còn bản thân cũng cởi quần ra, xuống sông bắt cá.

Mộng Ngọc tới gần bờ sông, dùng khăn thấp nước xoa xoa mặt, nóng qua a, nhìn thân hình thô nhân trong nước bắt cá.

Thô nhân chính là thô nhân, cũng không sợ người khác nhìn. Nhưng lại nói tiếp y hảo hâm mộ, y cũng muốn xuống sông, tắm rửa một cái, nhìn xem xung quanh không có bóng ai.

“Đại Ngưu.”

“Ân.”

Thô nhân xoay người nhìn Mộng Ngọc, không thêm để ý nơi riêng tư cứ như vậy cho người ta xem thật rõ ràng. Nhưng thật ra. Nhưng thật ra Mộng Ngọc lần đầu tiên nhìn đến vật nọ của thô nhân kia rõ ràng như vậy có chút không được tự nhiên. Y đỏ mặt.c

7. Chương 7

“Ta cũng muốn xuống.”

“Vậy xuống dưới a, nước thật trong suốt, ta dạy cho người bơi lội a, trong nước ngư hảo giảo hoạt, tôm rất nhiều a.”

“Vậy người chờ ta.”

Mộng Ngọc vòng qua phía sau cỏ lau, mới cởi quần áo ra, sau đó thẹn thùng tiêu sái đi ra, từng bước một đi vào trong nước, hảo lạnh, thật thoải mái.

“Thật thoải mái a.”

Đại Ngưu vốn đang chuyên tâm bắt cá, nghe được Mộng Ngọc nói chuyện mới quay đầu nhìn y, không thấy còn tốt, thấy rồi sẽ di đui mù tình.

Thân thân Mộng Ngọc giống như miếng ngọc, ở dưới nước ánh sáng chiếu rọi xuống càng có vẻ trong suốt, như là tự phát sáng. Nước từ trên đầu vai chảy dài xuống cơ thể, Mộng Ngọc từng bước một hướng thô nhân đi đến.

“Người không nên cử động, ta muốn đi đến chỗ người, đáy sông thật nhiều tảng đá, người chờ chút đỡ lấy ta.”

Đang nói, dưới chân có một khối đá, Mộng Ngọc mắt hướng về phía trước té xuống, cánh tay trắng kiện đã ôm thất lưng y.

“Thật tốt quá, ta nhìn thấy tôm trong nước, chúng ta tới bắt đi, bắt không được cá, ăn nó cũng đỡ a.”

Mộng Ngọc nói nhiều như vậy nhưng thô nhân lại không phản ứng, Mộng Ngọc ngẩng đầu nhìn hắn, đột nhiên cái bóng đen to liền đè ép xuống.

Thô nhân hôn lên cái miệng nhỏ nhắn của Mộng Ngọc, cắn cắn. Bàn tay to trên người y sờ soạng. Mộng Ngọc biết thô nhân muốn, nhiều ngày như vậy, ánh mắt của hắn như muốn đem y nuốt vào, cuối cùng cũng chưa hành động, vì bệnh y còn chưa hết. Có thể ghen lâu như vậy cũng khó cho hắn, thô nhân ý chí lực đều rất kém cỏi.

Mộng Ngọc chủ động ôm cổ thô nhân, ở trong nước ổn định thân thể chính mình. Giao thân xác tới trước, trên đầu là ánh nắng nóng rực của mặt trời cũng không bằng nhiệt độ cơ thể của thô nhân. Vật nọ của hắn cũng có hứng thú, mới kia trong chốc lát đã ‘nhất trụ kinh thiên’, liền đứng thẳng trước bụng.

Tiếng thở dốc càng lúc càng lớn, thô nhân vẫn không tìm được cửa vào, trên người y cắn cắn, vuốt ve.

“Đem ta ôm lấy.”

Thô nhân làm cho Mộng Ngọc ôm cổ hắn, đem Mộng Ngọc bế đứng lên cùng hắn nhìn nhau. Mộng Ngọc dùng hai chân kẹp chặt thất lưng Đại Ngưu, lấy tay đụng đến vật nọ sớm không kiên nhẫn đã nhảy vọt vào cửa vào.

“Người thật ngốc.”

Đại Ngưu động thân vọt vào trong thân thể Mộng Ngọc, dùng hết khí lực hướng bên trong thẳng tiến.

“Ta ngốc a, ta hiện tại cũng không biết ta đi vào làm sao, đợi lát nữa cho ta chính mình nhìn xem có được hay không?”

“Ân, không cần.” Nơi đó của người ta như thế nào hảo cố ý cho xem.

“Kia lần sau ta sẽ không biết đi vào như thế nào a.”

“Ta biết thì tốt rồi.”

“Cũng đúng a.”

“Ân, khí lực người hảo đại, không cần nhanh như vậy, ta sẽ choáng váng đầu.”

“Ta không chế không được a, thất lưng người sẽ không gãy chứ?”

Mộng Ngọc ôm cổ thô nhân, lắc lư thất lưng phối hợp với động tác lên xuống của hắn, thô nhân hai tay ôm thất lưng y làm cho y không bị ngã xuống. Cùng thô nhân sống lưng dày so sánh, Mộng Ngọc thất lưng không đủ lực như cánh tay thô nhân a, khó trách thô nhân lo lắng.

Mộng Ngọc cúi đầu cắn bả vai thô nhân, không cho tiếng rên rỉ tràn ra ngoài. Y không được, thô nhân nơi đó hảo mạnh mẽ, lực đạo lớn, tốc độ co rút cũng mau.

“Ân a ân a, sẽ không, người ôm chặt ta, ta không chịu nổi.”

“A.”

Mộng Ngọc khẽ kêu một tiếng, đầu ngã về phía sau, tiết ra. Thân mình mềm mại ghé vào trên vai dày, dưới thân thô nhân khí suyền như ngưi còn liên tục cử động tiến lên. Chất lỏng nam nhân rót vào chỗ sâu trong thân thể y, Mộng Ngọc có thể cảm giác được. Nhưng thô nhân phát tiết qua một lần cũng không hề rút ra mà là bắt đầu cho một lần khác xâm nhập vào.

8. Chương 8

Mộng Ngọc hảo thỏa mãn hôn lỗ tai thô nhân. Thô nhân khí huyết dâng lên ngay cả bên tai đều là hồng. Hơn nữa làn da điểm đen nhìn qua là hắc hồng sắc. Hắn là nam nhân a, hắn biết nam nhân này thương hắn cỡ nào, ngay cả thời điểm hắn ôm lực đạo cũng như sợ đem thắt lưng y quá chặt sẽ bị gãy, lực đạo vừa đủ không nặng cũng nhẹ, không làm cho y ngã xuống.

Nhìn cánh tay xem, hảo trắng kiện, cơ thể to lớn, bộ dáng rất khí lực. Lại có thể đem hắn mềm mỏng lâu như vậy.

Mộng Ngọc nhẹ nhàng tìm được môi thô nhân, hôn một chút, ở bên miệng nói. “Đại Ngưi, ta yêu ngươi.”

“Àn a.”

Thô nhân kêu hảo lớn tiếng. Đột nhiên thật mạnh hướng về bên trong Mộng Ngọc cử động một chút, lúc này phát tiết qua đi, hắn lui người ra, rồi sau đó đem Mộng Ngọc bế đứng lên. Đi về phía bờ làm cho y nằm trong đồng quần áo của mình, còn bản thân xuống dưới sông chui vào trong nước.

“Ngươi nói cái kia... ta cũng không ngừng được... nhưng thân thể của ngươi... ngươi nghỉ ngơi chút đi, ta đi bắt tôm cá cho ngươi ăn.”

Nói xong thô nhân không dám nhìn y thêm chút nào nữa, sợ chính mình nhịn không được lại động thủ, xoay người ra sông. Thô nhân chính là thô nhân.

Mộng Ngọc cảm thấy hảo hạnh phúc, bây giờ còn cảm thấy chính mình ở trong mộng, nằm trên kiện quần áo, nhìn giữa sông thấy thô nhân bắt cá, bóng dáng rộng lớn, Mộng Ngọc mệt mỏi ngủ.

Sau khi thô nhân bắt được ít tôm cá lên, trở lên bờ thấy Mộng Ngọc đang ngủ, hắn cũng không đánh thức y, đến đồng lửa xa xa, tính đem buổi tối chuẩn bị cho tốt rồi gọi y dậy ăn.

Nướng tôm cá gần chín, thô nhân đi qua xe Mộng Ngọc tỉnh dậy chưa, quỳ gối bên cạnh y, xem a, xem a. Lông mi Mộng Ngọc thật dài, thật đẹp, thật đẹp. Nhìn liền mê mẩn, nghe tiếng động, hắn đang nướng cá.

Đại Ngưi chạy về xem, đều bị cháy khét, lần này hắn làm sao cũng không dám rời khỏi, canh chừng lửa. Đột nhiên nghe được xa xa có âm thanh, mang cá nướng xuống, quay lại bên cạnh Mộng Ngọc, hảo cắn thật kêu y dậy.

“Mộng Ngọc mau tỉnh, có người đến, trước đem quần áo mặc vào đi.”

Mộng Ngọc mơ mơ màng màng mở mắt ra, nhìn xem bốn phía.

“Người ở đâu?”

“Một dặm sẽ tới đây.”

Mộng Ngọc nhìn hắn nói như việc chắc chắn, cười cười, y mới không tin hắn có thể nghe được âm thanh cách đây 1 dặm nhưng mà y cũng nên tỉnh dậy, y cơm trưa còn chưa có ăn, bụng có điểm đói.

Mộng Ngọc tao nhã mặc quần áo nhưng không nghĩ tới đang mặc, cổ lau một bên liền xuất hiện vài người, mặc quân trang, cầm trong tay đao kiếm mở đường, sau lưng còn có một tiểu thư.

Nhưng người đó đi tới, nhìn bờ sông có người vì thế cùng thô nhân bắt chuyện trước, muốn cùng hắn dùng chung đồng lửa, nấu nước sôi. Lúc này Lý Đại Ngưi cùng Mộng Ngọc cơm trưa đã chuẩn bị xong, Đại Ngưi nói.

“Các người dùng đi.”

Những người đó tới đồng lửa, Lý Đại Ngưu đến bên Mộng Ngọc, đem bánh bao và một con cá không bị nướng khét đưa cho Mộng Ngọc, còn bản thân ăn con cá khét.

“Cá người đều bị khét, còn có thể ăn sao?”

“Không quan hệ, khét cũng có mùi vị riêng.”

“A? Ha ha, thô nhân chính là thô nhân, không bằng chúng ta mỗi người một nửa a.”

Mộng Ngọc đem phần của mình phân làm hai, cho Đại Ngưu một nửa, rồi đem phần của Đại Ngưu phân làm hai, mỗi người một nửa.

Thô nhân cầm cá khét cắn một miếng to, cười đến thật vui vẻ. Nhìn khuôn mặt mỹ nhân tươi cười, làm cho hắn ăn tăng đá đều cười mãn nguyện, huống chi là chính mình làm khét cá.

Mộng Ngọc ăn không nhiều lắm, liền đem phần trong tay ăn một nửa đã nói no rồi.

“Người nướng phần khét không thể ăn, lần sau ta nướng cho người ăn được hay không?”

“Ân.”

Lý Đại Ngưu gạt đầu mạnh, cá trong tay quên ăn, khuôn mặt Mộng Ngọc tươi cười liền ba cái bánh bao ăn cũng không cảm thấy no.

“Người làm chi nhìn ta chăm chăm.”

“Người thật là đẹp, càng nhìn càng đẹp.”

9. Chương 9

“Ngốc, nói vậy người khen ta là đẹp, vậy tiểu thư bên kia có đẹp không?”

Mộng Ngọc ý bảo Đại Ngưu nhìn về phía bên kia cách không đám người ngồi gần lửa vừa đến.

Thô nhân quay đầu nhìn thoáng qua liền quay lại nói. “Các người đều đẹp mặt.”

Mộng Ngọc biết thô nhân không có nói dối, tiểu thư bên kia cũng thật không khó nhìn, nhưng là nghe được Đại Ngưu nói như vậy y vẫn là không vui, đây không phải đại biểu về sau người càng đẹp xuất hiện thô nhân sẽ không cần y nữa. Dù sao y xuất thân là loại này, cùng một người xinh đẹp sạch sẽ đứng cùng nhau, thô nhân còn có thể yêu y sao? Nghĩ nghĩ, Mộng Ngọc muốn khóc, y quay mặt sang nói với Đại Ngưu.

“Ta có điểm mệt nhọc, muốn nghỉ trưa một chút, người ăn đi, ta không ăn cùng người.”

Mộng Ngọc đi đến chỗ quần áo của Đại Ngưu trải sẵn nằm xuống, đưa lưng về phía thô nhân, lén lút lau đi nước mắt.

Mộng Ngọc yên lặng khóc, nhiều năm dưỡng thành thói quen, khóc cũng không dám khóc thành tiếng, chỉ yên lặng núp một nơi rơi lệ. Thẳng đến khi một bóng đen một lần rồi một lần đời đến trước mắt y, lặp lại nhiều lần, Mộng Ngọc mở lớn mắt nhìn kỹ xem, là một bàn tay, nhìn hướng về phía trước nhìn xem, là bàn tay của thô nhân.

Mộng Ngọc lau khô nước mắt ngồi dậy, ra vẻ trấn định hỏi: “Có việc sao?”

“Người vừa khóc?” Đại Ngưu cẩn thận hỏi.

Đôi mắt hồng hồng, Mộng Ngọc biết nói dối không được, vì thế gật gật đầu.

“Vì cái gì? Ta vừa lộng đau người?”

“Không.”

“Ta nướng cá rất khó ăn.”

“Không phải.”

“Ta nói sai nói cái gì sao?”

“Không, người nói là lời nói thật, chính ta trong lòng ta không tốt, không liên quan đến người.”

“Ta luyện tiếu nhìn người khóc, nói cho ta biết ta làm sao chỗ nào, ta sửa. Người đừng khóc, người vừa khóc tay chân ta cũng không biết làm sao, vừa rồi ta nghĩ lau nước mắt cho người nhưng tay ta sợ sẽ làm đau da mặt non mịn, ta không dám chạm vào.”

Nhìn thô nhân đối diện bộ dạng vô thố, Mộng Ngọc bổ nhào vào trong lòng hắn.

“Ta sợ ngày nào đó người gặp được người xinh đẹp hơn ta, gia sự sạch sẽ hơn ta, sẽ không cần ta nữa, dù sao ta cũng xuất thân bản hèn, cũng không thể cho người cái gì.”

“Sẽ không.” Đại Ngưu kiên định lắc lắc đầu.

“Bọn họ xinh đẹp là chuyện của bọn họ, chỉ có người mới là của ta. Chỉ cần người không chê là ta thô nhân, ta sẽ bảo hộ người cả đời, vừa rồi ta nói lỡ lời, tiểu thừa kia chính là đẹp mắt, người mới là xinh đẹp, nàng đối với người không đẹp bằng.” Đại Ngưu đỏ mặt biện giải.

Mộng Ngọc nhìn Đại Ngưu đỏ mặt, bộ dạng cực lực biện giải, “Phốc” y nở nụ cười, thô nhân này thật chân thành, trong lòng nghĩ gì sẽ nói đó, hắn sẽ không lừa y.

Mộng Ngọc ghé vào đầu vai Đại Ngưu 9én sát bên tai hắn nhẹ nhàng nói: “Ta không chê người, người không chê ta, cả đời đi theo người có gì mà không tốt?”

“Àn.”

Mộng Ngọc trong lòng hắn cười hảo ngọt, hảo ngọt. Chớp mắt trên mặt hắn hôn một cái, thô nhân nhìn y sưng sốt nửa ngày, rồi sau đó cầm lấy bánh bao trong tay hung hăng cắn thật to vào mồm, khuôn mặt Mộng Ngọc cười tươi thật sự có thể nhìn ăn với cơm.

Mộng Ngọc đối với Đại Ngưu phao mị nhân, tùy tay ngắt xuống một cọng cỏ lau thổi tiếu khúc Diệp Tử, Đại Ngưu đối y ngây ngô hắc hắc cười, xa xa đám người mặc quân trang cũng nhìn đến.

Mộng Ngọc thổi rồi dừng lên bắt đầu khởi vũ, Đại Ngưu ở một bên xem trợn mắt há hốc mồm, càng dựa vào càng gần. Mộng Ngọc dán thân thể lên hắn làm động tác xoay người, hắn bắt đầu nuốt nước miếng, cũng đúng lúc này Đại Ngưu phát hiện quân sĩ cũng nhìn xem náo nhiệt.

Đột nhiên có người xem tán thưởng. “Hảo, vị tiểu ca khiêu thật tốt.”

Mộng Ngọc trừng mắt liếc nhìn một cái, người không mời mà đến. Y khiêu vũ cho thô nhân xem, những người này vỗ tay làm hồng hưng trí của y, y cũng không khiêu vũ nữa.

Mộng Ngọc dừng lại, đến bên người Đại Ngưu kéo hắn xoay người, sau đó nhỏ giọng nói. “Đem nơi này tặng cho bọn họ, chúng ta đi thôi, trên đường tiếp theo khiêu cho người xem, chỉ cho một mình người xem.”

Vừa nghe lời ngọc chỉ dành cho Đại Ngưu, không một khắc liền sửa sang lại hành lý, Mộng Ngọc chuẩn bị đòn gánh, bọn họ chuẩn bị phải đi.

10. Chương 10

Hai người vô cùng cao hứng, chuẩn bị xuyên qua đám cỏ lau cao cao đi ra ngoài, thời điểm đi đến đám cỏ lau vài người đối diện cũng đi đến, hai người cùng những người kia vốn chính là gặp thoáng qua, đột nhiên những người kia quay trở lại, đi đến bên người bọn họ, khoát tay nâng cầm Mộng Ngọc.

“Chắc chắc, vùng hoang vu đã không nghĩ tới còn có thể gặp được mỹ nhân như vậy.”

Loại trường hợp này Mộng Ngọc thấy nhiều, biết rõ người kia chỉ yêu thích nam sắc, đối phó loại người này Mộng Ngọc cũng đã có kinh nghiệm, cùng lắm thì chính là gặp dịp thì chơi, nghĩ rằng đem người đuổi đi không muốn gây sự, nhưng Đại Ngưu một bên chịu không nổi.

Mộng Ngọc cười né tránh tưởng rằng ứng phó một chút không nghĩ tới Đại Ngưu một phen đem y kéo ra phía sau mình. Chính hắn chắn ngang cùng người nọ đối mặt.

“Người muốn làm cái gì?”

“Ta nghĩ làm cho tiểu mỹ nhân theo bồi giúp nhóm huynh đệ chúng ta, người tránh ra.”

“Không cho.”

“Tiểu tử không cần rượu mời không uống lại uống rượu phạt, ngoan ngoãn tránh ra một bên ngậy ngốc vài canh giờ, huynh đệ chúng ta không làm khó người, nếu người không biết điều, vậy đừng trách chúng ta động thủ.”

Nói không cho sẽ là không cho, các người đánh ta, mắng ta, ta đều có thể không đánh lại nhưng các người tưởng muốn khi dễ Mộng Ngọc chính là bất thành.”

Đại Ngưu là thô nhân kiên trì cùng quật cường. Tưởng là bọn hán ở trong này giằng co lâu lắm, người kia cùng đồng bọn tụ hợp lại, Mộng Ngọc vừa thấy không dưới mười mấy người, y rất sợ Đại Ngưu chịu thiệt, vì thế ở phía sau lôi kéo áo Đại Ngưu.

“Đại Ngưu, đừng nói nữa, ta đi bồi bọn họ là được.”

Đại Ngưu trợn tròn đôi mắt nhìn y hồi lâu, bình tĩnh hỏi: “Người muốn đi bồi bọn họ sao?”

Mộng Ngọc nhìn ánh mắt hồn nhiên không biết nói dối kia, lời nói đều không thốt ra được. Mộng Ngọc rưng rưng hai mắt nhìn thô nhân. Đại Ngưu lại bắt đầu tay chân hoảng loạn, tay nâng lên do dự một chút lại buông xuống.

“Người đừng khóc, ta không phải... người không phải sợ, có ta ở đây, ta nói rồi ta sẽ bảo vệ người. Ta sẽ không để cho những kẻ này khi dễ người, không sợ, người đừng khóc, không có việc gì.”

Mộng Ngọc đem mặt vùi vào lòng Đại Ngưu, y quyết định là vì những lời này của Đại Ngưu, những người đó hẳn sẽ không ứng phó được, chỉ sợ cuối cùng Đại Ngưu bị đánh. Những người đó thật muốn bắt y bồi bọn họ, y chỉ có dùng cái chết để xinh lỗi Đại Ngưu, chết cũng chỉ một lần, cũng sẽ không sợ, có thể cùng Đại Ngưu chết cũng tốt.

Mộng Ngọc kiễng mũi chân hôn lên môi Đại Ngưu một cái, Đại Ngưu trông lúc nhất thời ngậy ngần cả người, lúc này bàn tay to như thân cây kéo Mộng Ngọc đi qua, Đại Ngưu mới hoãn thần lại.

Đại Ngưu hoãn hồn tuyệt không chậm, hán một tay đem Mộng Ngọc kéo về phía sau bảo vệ, tay kia như móng vuốt sói mở đường.

Mười mấy tráng hán đem bọn họ vây quanh ở giữa, Mộng Ngọc nhắm chặt hán, dùng tay nắm chặt góc áo của Đại Ngưu.

Rất nhanh bốn phía vang lên tiếng khóc thét, Mộng Ngọc bị dọa bắt đầu lưu nước mắt, không đến một khắc bốn phía an tĩnh như cũ, có cái gì sờ vào mặt y, Mộng Ngọc bị dọa lui về phía sau vài bước đem vật nọ trên mặt đại lực đẩy ra, hô to một tiếng.

“Không cần.”

Rồi sao đó chợt nghe được âm thanh đau lòng của Đại Ngưu. “Như thế nào ta dùng quần áo lau nước mắt cho người cũng lộng đau người sao? Thật sự rất đau sao? Khi đến thị trấn ta mua một cái khăn tơ mềm cho người lau mặt được không?”

Nghe được âm thanh hàm hậu của Đại Ngưu, Mộng Ngọc không thể tin mở mắt ra, cùng lúc sợ ngậy cả người. Bọn ác bá vây quanh bọn họ đều nằm trên mặt đất không nhúc nhích.

Mộng Ngọc run run chỉ tay về phía bọn họ: “Người làm?”

“Ân.” Đại Ngưu gật gật đầu.

“Bọn họ đã chết?”

“Không. Ta chỉ là đem bọn họ đánh bất tỉnh.”

“Đánh bất tỉnh, kia còn không mau đi?”

Mộng Ngọc kéo Đại Ngưu chạy, Đại Ngưu không quên gánh đòn gánh, chạy ra không xa Mộng Ngọc bắt đầu chảy mồ hôi liền dừng lại cho y ngồi vào khuông lý, một cái đòn gánh hai cái sọt, Đại Ngưu đi như bay.

Mộng Ngọc thầm nghĩ chút nữa các ôn thần kia tỉnh lại bọn họ đã rời khỏi nơi thị phi, Đại Ngưu lại đơn thuần nghĩ đến Mộng Ngọc không thích những người đó, tưởng rằng cách càng xa càng tốt.

11. Chương 11

Sự tình chính là như vậy càng không nghĩ sẽ nhìn thấy người nào, rất nhanh liền nhìn thấy người kia. Đại Ngưu đưa Mộng Ngọc đi mấy con đường, ở nửa đường lại gặp vài quan binh cùng xe ngựa chở nữ tử, đó là những người họ đã gặp ở bờ sông.

Đại Ngưu tự giác gặp người quen cố ý cùng bọn họ chào hỏi: “Thật hay, lại gặp mặt.”

Nhìn đến Đại Ngưu bọn họ rõ ràng sửng sốt, trong đó có một tiếng kinh hô. “Các người còn sống?”

Lời nói ra khỏi miệng người nọ mới cảm thấy không đúng lắm nhưng lời nói ra không thể nuốt trở lại, hần vội vàng lấy tay bưng kín miệng mình. Nhưng thật ra Mộng Ngọc nhớ khi họ gặp người xấu bao vây, những người nay thấy được nhưng không có xông lên hỗ trợ mà nhích người rời xa chỗ đó.

“Nghe ý tứ của binh gia là muốn chúng ta chết trong tay những người kia mới đúng sao?” Mộng Ngọc trừng mắt nhìn người nọ, liếc mắt một cái. Thấy người gặp nạn không hỗ trợ mà còn nói mát.

Người nọ xấu hổ gãi gãi cúi mũi không dám tiếp lời. Lúc này tiểu binh canh sát phía sau xe ngựa kinh hô. “Thống lĩnh, những người đó đuổi tới.”

Phía trước xe ngựa vừa thấy những người đại hán khôi ngô quay ngựa lại nhìn.

“Chia làm hai đội, một đội mang tiểu thư rời đi, một đội ở lại cùng ta cản bọn họ.”

Những người đó nhìn qua thật khấn trương, Mộng Ngọc không hiểu hỏi Đại Ngưu. “Đại Ngưu, người xem cái gì vậy?”

“Phía sau có 15 người kỵ mã đến.”

“Ta không thấy được cái gì a.” Mộng Ngọc ngồi trong khuông lý tầm mắt rất thấp, hơn nữa trước mắt có sa trường che lại, chờ đến lúc y nhìn được thì những người đó đã đến gần, mới nhìn đến người trước mặt, Mộng Ngọc liền bị dọa trắng mặt.

Thật sự là càng trốn ai thì càng nhanh nhìn thấy, những người đó chính là ở bờ sông cùng Đại Ngưu đánh nhau, Đại Ngưu hiện tại không hiểu được những người đó như thế nào té xỉu, y chỉ biết bọn họ hơn 10 người, thô nhân Đại Ngưu đánh một người đã ăn mệt. Bọn họ ở giữa đám quan binh, Mộng Ngọc đề thấp thanh âm nói với Đại Ngưu.

“Đại Ngưu đi mau, những người đó tìm chúng ta tính nợ, nhân lúc có người chắn, chúng ta đi nhanh đi.”

Nhưng ai ngờ đến, nghe được lời Mộng Ngọc nói, Đại Ngưu không chạy trốn mà còn buông xuống đòn gánh trên vai. “Không sợ, có ta, cùng lắm thì đem bọn họ đánh bất tỉnh một lần.”

“Đại Ngưu, Đại Ngưu.”

Mộng Ngọc quát tháo, Đại Ngưu vén tay áo đi xuyên qua đám quan binh. “Muốn báo thù sao? Xuống dưới đánh, không cần trên ngựa làm gì.”

“Người, người..... người rốt cuộc là ai?” Người cầm đầu hoảng sợ hỏi.

“Ta gọi là Lý Đại Ngưu.”

“Công tử không muốn nói danh tánh thật, chúng ta là thủ bại hạ tướng cũng không tiện hỏi lại, chúng ta tự biết không phải đối thủ của người. Vụ mua bán này chúng ta không làm bất qua muốn nhắc nhở công tử nếu muốn bảo trụ những người này cũng không phải dễ dàng như vậy, trừ bỏ chúng ta còn mấy phương nhân mã truy đuổi, sau này còn gặp lại, các huynh đệ đi.”

Những người này quay đầu ngựa nói đi là đi, nhưng thật ra làm cho người khác không hiểu rõ, Đại Ngưu sờ sờ đầu.

“Ta gọi Lý Đại Ngưu a, ta bảo người nào a? A, Mộng Ngọc.”

Đại Ngưu vội vàng chạy về ngồi xổm xuống bên cạnh Mộng Ngọc, ngay lúc đó Mộng Ngọc khấn trương dùng hai tay nhanh bắt lấy khuôn lý bị những mảnh trúc lộ ra ngoài cắt trúng cũng không cảm giác được. Nhìn thấy Đại Ngưu nguyên vẹn không sút mẻ đã trở lại, Mộng Ngọc toàn bộ thân thể bay đến ôm lấy cổ Đại Ngưu.

“Đại Ngưu, ngươi là đứa ngốc, không thấy người khác đều chạy sao, ngươi tỏ vẻ anh hùng, ngươi vạn nhất bị cái gì, ta phải làm sao bây giờ a?”

Mộng Ngọc khóc thở dùng hai tay đánh sau lưng Đại Ngưu, Đại Ngưu hai tay ôm lấy thắt lưng tinh tế ổn định thân thể y, đồng thời dùng tay mình xoa nhẹ thắt lưng, thật tế hai tay có thể cầm trọn vẹn thắt lưng, trong lòng nói với chính mình phải cẩn thận với người mảnh khảnh như y a.

12. Chương 12

Mộng Ngọc đánh vào người hấn đối với Đại Ngưu như là nhu nhu mềm nhẹ, hấn biết Mộng Ngọc là lo lắng cho hấn, trong lòng đều hạnh phúc, mỗi lần đánh hấn còn hắc hắc ngây ngô cười.

Một đôi tiểu tình nhân đang tình chàng ý thiếp, thời điểm này âm thanh thật lớn vang lên.

“Khụ..... cái kia, xin hỏi đại hiệp xưng hô thế nào?”

Người nọ hỏi vài tiếng, Đại Ngưu cũng chưa phản ứng trả lời lại. Nhưng thật ra Mộng Ngọc thật không vui ngẩng đầu trừng mắt nhìn người đang nói chuyện, thật sự là chán ghét, không thấy được người khác đang ôn tồn sao? Hơn nữa sớm nhìn được bọn họ bị vây quanh cũng không hỗ trợ, dù thế nào, nhìn thấy thô nhân đánh hơn 10 người cả thái độ đều trở nên khúm núm, vừa thấy chỉ biết không có hảo tâm mắt.

“Vừa rồi không có nghe hấn nói sao? Hấn gọi là Lý Đại Ngưu, Đại Ngưu chúng ta đi thôi. Trời mau tối, chúng ta phải tìm nơi để ngủ trọ lại.”

“Ân.”

Đại Ngưu mang đòn gánh muốn đi, đột nhiên thống lĩnh thân thủ kéo một đầu đòn gánh lại.

“Chờ đã, xin hỏi anh hùng là người của nước ta?”

Đại Ngưu ngốc hồ hồ gật gật đầu.

“Ngài có từng nghĩ đến vì nước ra sức.”

Đại Ngưu lại gật gật đầu.

“Kia ngài có từng nghe Phi Hổ Tướng quân.”

Lần này Đại Ngưu gật gật đầu càng ra sức. Mà lúc này thống lĩnh ánh mắt đã bắt đầu sáng lên. “Như vậy chẳng biết có mời được anh hùng vào đại doanh nhất tặc của Phi Hổ quân?”

“Tốt.”

Đại Ngưu kêu một tiếng kích động, lần trước không gặp được Mộng Ngọc hấn đã nghĩ sẽ đi đầu quân. Ở quên hương hấn nghe nói tổ quốc cùng Huyền Vũ quốc biên cương xảy ra chiến tranh, hấn nghĩ đến sẽ đánh giết ai biết giữa đường vòng vo, su phụ hấn cho tiền căn dặn vạn nhất bất đắc dĩ mới được chi tiêu, hấn đi đến Thanh Nam Uyển làm công. Lúc này không nghĩ đến hồi hương gặp được quân doanh nhân.

“Đại Ngưu!”

Mộng Ngọc kêu một tiếng, người ta dựng bầy sẵn cho thô nhân nhảy xuống, hấn liền thật sự nhảy, còn tích cực đáp ứng cùng người ta đi, hấn sẽ không nghĩ đến hấn đi rồi chính mình làm sao bây giờ?

Nghe được Mộng Ngọc âm thanh hỗn hỗn, Đại Ngưu mới nhớ tới hiện tại mình không chỉ một mình.

“Không quan hệ, tiểu ca này cùng nhau đi, chúng ta chỉ đem tiểu thư đưa về kinh sẽ không làm chậm trễ, không lâu sẽ về đến đại doanh. Vừa rồi những người đó chính là Huyền Vũ quốc phái tới, thật không dám giấu diếm vừa rồi ngồi trong xe là ái nữ độc nhất của Phi Hổ Tướng quân. Hiện tại Huyền Vũ quốc phái rất nhiều người muốn bắt nàng trở về để uy hiếp Tướng quân. Chúng ta dọc đường đi chết vài huynh đệ, may mắn tiểu thư vô sự, nếu anh hùng giúp chúng ta hoàn thành nhiệm vụ này, như vậy cùng chúng ta hồi doanh, công lớn nhất kiện a.”

“Này không phải chuyện có công hay không công?”

Đại Ngưu khẩn trương, liếc mắt nhìn về phía Mộng Ngọc, hảo nam nhi bảo vệ quốc gia chí ở tứ phương, bất đắc dĩ ôn nhu hương cũng xá không dưới.

“Người rất muốn đi sao?” Mộng Ngọc không cam lòng nguyên hỏi.

Đại Ngưu gật gật đầu.

“Người cứ đi.”

“Vậy còn người? Chiến trường cũng không phải là nơi để người đi.”

“Chúng ta? Người cho ta là nữ nhân a?” Mộng Ngọc theo khuôn lý nhảy ra, một phen giữ chặt áo thô nhân, cảnh cáo nói.

“Không chuẩn phản kháng a.”

Thấy Đại Ngưu gật gật đầu, Mộng Ngọc dưới chân nhấc cao, khủy tay hướng về phía trước, thân thể hướng trước dựa vào, “Bùm” một tiếng nổ, thân thể Đại Ngưu bị phóng ngã xuống. Phải biết rằng Mộng Ngọc theo kỹ viện luyện dáng người, công phu tay chân đơn giản vẫn phải có, đa số tình huống y dùng đến để đối phó tửu quỷ, hiện tại thêm một người không đánh lại Đại Ngưu.

Đại Ngưu nằm trên mặt đất tròn tròn đôi mắt bất khả tư nghị nhìn Mộng Ngọc, nghĩ rằng chính mình vừa rồi ít nhiều nói nơi đó không dành cho nữ nhân, mới một câu như vậy con mèo nhỏ liền phát uy, Mộng Ngọc nguyên lai cũng có công phu, hần thể nào mới nhớ tới, Mộng Ngọc cũng là nam nhân a, ngưỡng mộ khí thế.

“Cái này ta có thể với người cùng đi đi.”

“Ta đi đánh giặc, người đi làm cái gì?”

“Người làm cái gì ta làm cái gì, người đừng tưởng bỏ lại ta.”

13. Chương 13

Cứ như vậy không cam lòng không muốn Mộng Ngọc theo Đại Ngưu ngốc hồ hồ bước trên con đường đầu quân, bọn họ đuổi theo xe ngựa tiểu thư phía trước, những người đó đến thôn trấn mua cho bọn họ một con ngựa.

Đêm đó dừng chân 13 người chỉ dừng 4 gian phòng, bốn nam nhân một gian, tiểu thư một gian, còn điều động hai người trực đêm, Đại Ngưu nghĩ những người này lộ phí khẩn trương, chính hắn muốn cùng Mộng Ngọc một chỗ, thời điểm ở trọ hắn đề nghị cùng Mộng Ngọc trụ một gian, phí phòng tự mình trả. Nhưng thống lĩnh ngăn cản, nói trụ cùng nhau có thể chiếu cố nhau, nhưng thật ra Mộng Ngọc cảm thấy mọi việc không phải như vậy.

Vào phòng, Đại Ngưu nói ra ngoài múc nước cho y rồi trở lại ngay, cùng phòng với bọn họ là tiểu binh cũng lập tức nói ra ngoài múc nước, đi theo phía sau Đại Ngưu. Vì chính mình suy đoán của mình, Mộng Ngọc giả ý hướng cửa đi, quả nhiên y mới đến cửa liền bị tên binh sĩ trên giường đứng lên theo. Mộng Ngọc dừng lại, quay đầu trừng mắt liếc tiểu binh một cái, người nọ cúi mặt, Mộng Ngọc có thể xác định những người đó phân phòng như vậy vì sợ bọn họ chạy, cho hai tên lính mệnh này canh chừng bọn họ.

Chờ Đại Ngưu trở về, hai người nhìn chăm chú, Mộng Ngọc ngay cả nói chuyện riêng với Đại Ngưu cũng không có cơ hội. Buổi tối nằm trên giường, Đại Ngưu để y nằm bên trái đem cùng hai kẻ kia ngăn cách bằng chính mình.

Mộng Ngọc tùy tiện đáp ứng cho hần cùng người khác gia nhập binh lính, thân thủ Đại Ngưu ôm y lại bị y tránh né, Đại Ngưu ủy khuất. Chỉ chốc lát liền ngủ khò khè, Mộng Ngọc càng nghĩ càng giận, nhéo đùi hần một chút, nhéo thật mạnh, xem hần đã ngủ hay chưa?

Đại Ngưu tỉnh dậy quay đầu nhìn thoáng qua, nhìn ánh mắt lửa giận Mộng Ngọc còn cười cười, Mộng Ngọc khiêu khích chăm chú hạ thân hần nhéo một chút. Vốn định xem Đại Ngưu phản ứng, ai biết thô nhân da dày thịt béo một chút cảm giác cũng không có. Làm cho y cảm thấy không thú vị, y cũng biết sự tình không nói rõ ràng, thô nhân sợ là ngay cả chính mình sai ở điểm nào cũng không biết.

Mộng Ngọc chính là không cam lòng a. Buổi tối vốn hảo hảo nằm trong cánh tay thô nhân làm mộng đẹp, hiện tại sinh hồn đổi. Trước tiên phải có biện pháp làm cho thô nhân biết chính mình phạm sai lầm. Mộng Ngọc nhìn ánh mắt sáng như sao của thô nhân trong bóng đêm nảy ra ý hay.

Mộng Ngọc dùng tay nhỏ bé chậm rãi đụng đến khó hạ thô nhân, cách quần bắt đầu xoa bóp vật nọ. Đại Ngưu bắt đầu phun nuốt nước miếng, hơn nữa rất nhỏ tâm không phát ra tiếng quá lớn. Mộng Ngọc thủy chung chú ý bắt lay làm hạ thân phản ứng, vật nọ của thô nhân đã muốn trở nên vừa thô lại vừa cứng, nhưng cách một lớp quần nên cảm giác không rõ ràng.

Mộng Ngọc bắt tay kéo dây lưng hần dời đi, Đại Ngưu đem tay đặt bên hông. Mộng Ngọc nhìn trái phải xem hai tên kia bên phải Đại Ngưu đã ngủ, vì thế y thoáng nâng người hôn lên hai má Đại Ngưu một chút. Đại Ngưu hai tay ôm lấy thân thể y, Mộng Ngọc chu toàn đem quần Đại Ngưu kéo xuống dưới, tay nhỏ bé cầm vật nọ gồng gượng, ngón tay non mím trượt dài lên vật nọ, Đại Ngưu hơi thở càng ngày càng nặng, nhưng ngại bên cạnh ngoại nhân ngủ cho nên không dám phát ra tiếng quá lớn, thời điểm không thể nhẫn nhịn Đại Ngưu nghiêng người ôm chặt lấy Mộng Ngọc, đem thân thể y kề sát dục vọng, một cái run run phát tiết ra.

Sau hần mới nhớ tới làm như vậy chính mình không phải cọ vào người Mộng Ngọc sao? Đại Ngưu nhìn về phía Mộng Ngọc ánh mắt áy náy, Mộng Ngọc lại không chút chú ý, cúi đầu vào trong lòng hần tìm vị trí thoải mái mà ngủ, mà lần này đổi lại Đại Ngưu một đêm không ngủ được.

Ngày hôm sau, bên ngoài có người đến gọi bọn họ ra, luôn mãi thúc giục, Đại Ngưu mới trả lời một câu.

“Các người ra ngoài trước đi, chúng ta thay đổi quần áo liền đi ra.”

Nam nhân thay quần áo không nghĩ phải kiên kị, cho nên người ngoài cửa chờ bọn họ. Mộng Ngọc trong tiếng thúc giục mở cửa liền thấy thô nhân mặt miết hồng, chỉ biết hần thẹn thùng, tay sờ qua, quần thô nhân còn chưa có mặc vào.

Mộng Ngọc nở nụ cười, đem chăn trên người xốc lên xuống giường, bắt đầu sửa sang lại quần áo nhưng thật ra tiểu binh thấy được điều không nên thấy nên khép cửa lại. Thấy cửa đóng, Mộng Ngọc đối Đại Ngưu nói.

“Đại Ngưu đi thôi.”

Đại Ngưu nhảy xuống giường vội vàng mặc quần áo, rồi ngẩng đầu nhìn. “Người, thật xin lỗi, thật xin lỗi.”

Liền xem quần áo Mộng Ngọc dính một mảnh dấu vết dương tinh, hảo hảo tìm kiếm quần áo. Đại Ngưu xoay người tìm kiếm quần áo cho Mộng Ngọc, áy náy chính mình làm cho Mộng Ngọc bị dọa người.

“Sợ cái gì? Không có ai nhận ra đâu, đối với ai ta đều dám nói người là nam nhân của ta. Ai bảo bọn họ không cho chúng ta một phòng, bọn họ nên giải thích mới đúng.”c

14. Chương 14

Dọc đường đi Mộng Ngọc cố ý vô tình quấy rầy thô nhân, ngồi chung một con ngựa thì cố ý dùng móng ma sát khó hạ hần. Quay đầu cùng hần nói chuyện thì cố ý dùng môi trượt lên má hần, tóm lại ngay cả mấy ngày nay Đại Ngưu trên mặt tử hồng sắc sẽ không phai, dục hỏa bay lên a.

Ăn cơm đi đường bên người đều có ngoại nhân, vội vã chạy đi vài ngày ăn ngủ vùng hoang vu, Đại Ngưu đáng thương ôm mỹ nhân trong ngực, ngại bên người có ngoại nhân cái gì cũng không thể làm.

Đêm nay rốt cuộc có thể tìm được khách điểm ngủ trọ, những người đó lần trước trải qua một lần rốt cuộc có lương tâm cho hai người họ trụ một gian, thời điểm ăn cơm thô nhân không rõ ăn gì, vừa ăn vừa dùng ánh mắt nhìn chăm chăm khuôn mặt nhỏ nhắn của Mộng Ngọc. Mộng Ngọc biết rõ mục đích của thô nhân lại cố ý ăn nuốt chậm, cơm nước xong còn cùng tiểu binh ở đại sảnh nửa ngày cũng không phản ứng lại ánh mắt của Đại Ngưu.

Liên thấy vị trí giữa hai chân Đại Ngưu không ngừng biến hóa, không ngừng uống nước. Mộng Ngọc cúi đầu nhìn lại, liền nhìn đến hắc khối kia toàn tâm mà phòng lớn, đã rất rõ ràng đi? Hắc cũng chịu được một canh giờ, nhìn xem không sai biệt lắm, Mộng Ngọc đứng lên.

“Ta muốn về phòng nghỉ ngơi, mọi người chậm rãi tán gẫu, Đại Ngưu đi thôi.”

Đại Ngưu hưng phấn thiếu chút nữa ném đi cái bàn, liền lấy tay che khó hạ, gương miệng đi theo Mộng Ngọc về phòng, mới đóng cửa phòng, Đại Ngưu liền phía sau ôm lấy thân thể Mộng Ngọc, dùng hạ thân ma sát, hắc muốn, ánh mắt đều phản ánh lên hết rồi.

“Không tiền đồ, trước nói chuyện đằng hoàng, người không phát hiện bọn họ giám sát chúng ta, sợ chúng ta nửa đường chạy.”

“Không.” Đại Ngưu bắt đầu cắn cắn cổ Mộng Ngọc.

“Ta xem những người đó mắt không có hảo tâm, người không cần ngây ngốc người ta nói cái gì người đều tin tưởng.”

“Đến quân doanh thì tốt rồi.”

“Đúng vậy, mấy chục người ở một cái lều trại ta nghĩ người và ta ngủ cách vách đều khó khăn

“A.”

Đại Ngưu thế này mới nhớ tới quân doanh không có chỗ tiện, cả ngày nhìn Mộng Ngọc, mới vài ngày hắc liền biến thành như vậy. Vào quân doanh vài năm không sờ tới Mộng Ngọc còn không ghen thành bệnh sao.

“Ta khuyên người nga, nếu không sớm bỏ ý niệm trong đầu, vào quân doanh chúng ta mỗi người một chỗ nằm nằm người chậm rãi nhàn nhàn đi.”

“Ta đi nói, ngày mai ta phải đi nói.”

Đại Ngưu một bàn tay đã muốn sờ vào trong quần áo Mộng Ngọc, một tay cởi quần mình ra, lạp xả lạp xả, đáng tiếc là hắc vẫn không biết vật nọ trong khó hạ muốn đi vào trong người Mộng Ngọc làm sao, chính mình mới sơ giải được dục vọng này.

Mộng Ngọc biết rõ thô nhân ghen vài ngày, sợ không phải một, hai lần hoan ái có thể thỏa mãn, mà ngày mai còn phải chạy, vì hắc suy tính cũng không thương đến thân thể của bản thân. Mộng Ngọc để cho Đại Ngưu nằm trên giường, quần áo cởi một nửa khiến y phong tình vạn chủng, Đại Ngưu ánh mắt nhìn kinh ngạc, y dùng miệng hàm trụ vật cứng kia.

Đại Ngưu khẩn trương đem hai tay đặt trên đầu Mộng Ngọc, lại không dám dùng sức liền cảm thấy Mộng Ngọc linh hoạt đầu lưỡi ngay tại đỉnh nam căn uyển chuyển, bàn tay nhỏ bé xoa bóp làm cho hắc hưng phấn cao điểm, phát tiết ra một lần. Nhìn Mộng Ngọc ngẩng đầu chà lau khóe miệng còn dính tinh hoa của hắc, nơi đó lập tức đứng thẳng.

Mộng Ngọc cười cười cúi đầu dùng võ mồm giúp hắc giải quyết một lần nữa, tựa hồ cảm thấy không sai biệt lắm. Mộng Ngọc cởi bỏ quần áo đem thân thể tiến vào lòng Đại Ngưu, đột nhiên phát giác Đại Ngưu trước mặt biến thành song ảnh, y bắt đầu hoài nghi chính mình cúi đầu quá lâu nên choáng váng.

“Đại Ngưu đầu ta hảo vọng.”

Lời mới nói xong, Mộng Ngọc gục vào giường, thân thể dính vào giường. Mộng Ngọc mới nhớ tới cảm giác này dùng để đối phó bọn tiểu quan không nghe lời, kỹ nữ dùng mê dược, y chưa ăn qua nhưng xem mục mục dùng qua. Đầu óc mênh mông, có cảm giác nhưng không thể động đậy thân thể.

“Đại Ngưu mê được.” Mộng Ngọc nhắm mắt lại điều duy nhất không yên tâm vẫn là thô nhân.

Đại Ngưu cúi đầu nhìn Mộng Ngọc làm sao vậy, đột nhiên cũng choáng váng đầu, lại nói tiếp cảm giác mệt như vậy hẳn ném qua vài lần, tuy nói không tổn thất cái gì cũng coi như có kinh nghiệm. Căn cứ vào kinh nghiệm hẳn quyết định giả bộ bất tỉnh, hẳn xem bước tiếp theo người kia làm cái gì.

Đại Ngưu đáng yêu giả bộ bất tỉnh không quên đem Mộng Ngọc ôm vào trong ngực, mê được đối với hẳn không có hiệu quả, sư phụ hẳn nói hẳn cái gì cũng ăn vào bụng, vị giác không kiêng cử, cho nên cho hẳn ăn chút độc được kỳ quái làm cho hẳn sinh ra kháng thể, về sau ăn mê được đầu choáng váng một chút xem như cảnh báo, được lực cũng đã vượt qua, ăn độc được đau bụng đi hằm xí sẽ không có chuyện gì.

15. Chương 15

Ôm ấp mỹ nhân, Đại Ngưu bắt đầu còn giả ý hôn mê, xung quanh không có động tĩnh. Hai canh giờ sau hẳn thật sự không chịu được mà bần ngủ, thời điểm có người sờ vuốt, hẳn biết có người đến. Xem những người đó cầm vũ khí không nhúc nhích.

Một người ý đồ đánh vào người hẳn, Đại Ngưu vẫn nằm im, cùng giằng co thật lâu cũng không phản ứng. Người nọ còn mắng một câu.

“Khuân vác thật nặng.”

“Tiểu mỹ nhân thật không sai, có thể bán giá tốt.”

Một bàn tay sờ về phía khuôn mặt Mộng Ngọc, chỉ kém chút đã bị tay Đại Ngưu bắt được.

“Tay chúng ta đều thô ráp, sẽ làm da mặt y đau.”

“Người.”

Có người không bị mê được tỉnh dậy làm cho những người đó cả kinh, trong phòng ba người đều rút binh khí chuẩn bị động thủ, đao kiếm mới ra khỏi vỏ không biết rõ ràng thế nào, vũ khí liền bay khỏi tay, nằm trong tay Đại Ngưu. Đại Ngưu vung tay đem binh khí ghi thật sâu vào tường.

“Mộng Ngọc sẽ hoảng sợ, sợ thấy máu, các người muốn làm gì có thể hay không nói rõ a?”

Đại Ngưu sờ sờ cái ót, đã nửa ngày mà những người này không tìm đồ vật mà như là tìm người. Trục lợi khiến hẳn hồ đồ.

Trong bóng đêm nhìn không thấy, có thể tưởng tượng đến sắc mặt những người đó bị dọa trắng, nhìn trong bóng đêm ánh mắt sáng thô nhân biết là gặp phải cao thủ, ba người rất nhanh chạy ra cửa, thốt ra một tiếng tiểu âm thật dài, liền trong bóng đêm mười mấy cái bóng khác chạy về phía cửa.

Đại Ngưu đi đến trước cửa phòng khách, đứng ở cửa, vuốt cái ót vẫn là không rõ xảy ra chuyện gì, liền xem cách vách phòng thống lĩnh nghiêng ngã lão đảo đuổi theo lại đây. Hẳn nhìn Đại Ngưu sưng sốt một chút.

“Người, hiện tại chỉ có người, bọn họ đem tiểu thư đi rồi, mau hỗ trợ cứu người.”

Đại Ngưu mới suy nghĩ cẩn thận đã xảy ra sự tình gì, hẳn muốn đi cứu người, nhưng là lại luyến tiếc Mộng Ngọc trong phòng.

Đại Ngưu nghĩ nghĩ, vội vàng trở về phong giúp Mộng Ngọc mặc quần áo hảo, mang hai cái đai khuông đến, để Mộng Ngọc trong cái sọt khuông, vác đòn gánh đuổi theo.

Thống lĩnh nhìn hẳn chậm trễ nhiều thời gian, hy vọng hẳn có thể đem người cứu trở về, hẳn phái người thông tri quan phủ địa phương, phong tỏa cửa thành, làm một đồng quan binh đuổi tới cửa thành liền thấy cửa thành vẫn mở, binh lính thủ thành đã chết lâu, thống lĩnh mặt xám như trò tàn, quân lệnh như núi, hẳn lần này không hoàn thành quân mệnh của Tướng quân phân công khó thoái khỏi quân pháp xử trí.

Ngay tại thời điểm mọi người sớm chờ chủ ý thống mệnh hạ mệnh lệnh liền thấy thô nhân vác đòn gánh đến. Đi lên phía trước, Đại Ngưu buông đòn gánh, đầu tiên là đi tới trái nhìn nhìn lắc lắc đầu, rồi sao đi đến bên phải ngồi xổm xuống khuông lý, sờ sờ cằm, tròn tròn đôi mắt nhìn chằm chằm người trong khuông

lý, sáng sớm ước chừng dương quan chiếu đến người Mộng Ngọc đang ngồi, Mộng Ngọc sợ nhiệt trốn tránh dương quan, Đại Ngưu nhìn nhìn, đem áo khoác cởi ra cho y che nắng.

Tiểu binh gần đó rất ngạc nhiên, khuông lý đứng cái gì, đi đến bên phải nhìn nhìn, nguyên lai là bảo bối tiểu nhân của thô nhân, bên trái đâu?

“Thống lĩnh, là tiểu thư.”

Không có người biết Đại Ngưu làm sao bây giờ đến, tóm lại Đại Ngưu một người đem tiểu thư cứu về rồi.

Mọi người đều nghĩ đến Đại Ngưu lập công lớn, về sau nhất định được Tướng quân ban thưởng lớn, nhưng là ai biết...

Sự kiện kinh hoàng này làm cho bọn họ không dám tìm nơi ngủ trọ, ngày đêm hướng về kinh, thống lĩnh an bài Đại Ngưu bọn họ trụ chung, chính mình đi quân bộ chuyển thủ tín cho Tướng quân. Trở về kinh cũng chưa nói cái gì, ngày thứ hai liền mang theo bọn họ về quân doanh nhưng thật ra rảnh rỗi thống lĩnh nhân hòa cùng Đại Ngưu và Mộng Ngọc nói chuyện. Tướng quân ban cho mọi người tiền thưởng nhưng thống lĩnh không đề lên cao lao người khác, đem tiền thưởng tự mình chiếm hết.

Chuyện như vậy Mộng Ngọc so với Đại Ngưu hiểu được nhiều, biết hắn đi theo thủ trưởng như vậy khó có ngày xuất đầu, vì thế khuyên Đại Ngưu không bằng chính mình tìm quân doanh đi nhưng Đại Ngưu nói thống lĩnh muốn đáp ứng một mình cấp Mộng Ngọc một cái lều trại, chính mình tòng quân vốn không có tiện lợi như vậy.

Mộng Ngọc tưởng không rõ thô nhân vì cái gì chết tâm muốn đi tòng quân vì thế cùng Đại Ngưu sinh khí vài ngày, nhưng thô nhân lúc quyết định chủ ý cũng thật cố chấp.

16. Chương 16

Đại Ngưu nguyện làm binh lính thủ hạ của thống lĩnh, thống lĩnh giữ lời an bài cho Mộng Ngọc một cái lều trại.

Nhưng Mộng Ngọc miễn cưỡng gọi là lều trại, một lớp vải mỏng manh nhìn thấu ánh sáng lều trại nhà bếp bên cạnh, không biết Đại Ngưu điều kiện gì, dù là cái gì, thống lĩnh cho hắn vào quân doanh không có động vào đao kiếm mà đem hắn an bài đến trụ phòng Tướng quân giúp việc bếp núc, công việc coi như thoải mái, hắn ăn cùng với tiểu binh tốt lắm, chính là trụ nơi này có nhiều bất tiện.

Mộng Ngọc bắt đầu hối hận trên đường đến quân doanh sinh khí với thô nhân, không cho hắn gần người nhưng hiện tại tính cả giường cơ hội đều khó gặp.

Một ngày này, đã khuya, Mộng Ngọc vốn ngủ say, đột nhiên có một loại cảm giác kỳ quái, có cái gì theo dõi y, y cẩn thận mở mắt, liền nhìn thấy hai điểm ánh sáng trong bóng đêm, y sợ tới mức tưởng kêu to đã bị người bưng kín miệng.

“Là ta.”

“Đại Ngưu, ngươi làm cái gì?” Mộng Ngọc thấp đèn lên nhìn hắn, Đại Ngưu khẩn trương cúi đầu đỏ mặt, ngay cả cổ đều biến thành tử hồng sắc.

“Ta nghĩ, ta nghĩ.....”

Mộng Ngọc vừa vào, ôm bả vai thô nhân. “Muốn có phải không? Biết ngươi không nhịn được vài ngày mà.”

Mộng Ngọc chủ động hôn lên môi Đại Ngưu, Đại Ngưu bắt đầu cởi bỏ quần áo Mộng Ngọc, hai bóng dáng chậm rãi ngã xuống.

“Sưu!”

Đột nhiên thanh âm khẩu tiểu thổi lên, Đại Ngưu bị dọa ngồi xuống liền nhìn lều trại Mộng Ngọc bị vòng người bao vây bên ngoài, đang chờ nhìn cái gì. Mộng Ngọc hưng phấn đều hồng, một mình ở lều trại? Chỉ có thô nhân kia mới tin.

“Cổn, đều cổn cho ta.”

Mộng Ngọc cũng không muốn làm cho người khác xem, bên ngoài vây thành một vòng tròn người bị tiếng quát tháo của Mộng Ngọc liên tẩn ra, nhưng thật ra Đại Ngưu không thấy qua bộ dáng của Mộng Ngọc như vậy, nhất thời ngáy ngẩn cả người. Mộng Ngọc đá hắt một cước ngay ngực, trực tiếp đem hắt đá ra lăn ra ngoài.

“Người này ngu ngốc cũng cổn cho ta, tức chết ta, đều là người không nên làm cái gì binh a.”

Đại Ngưu hảo ủy khuất trở về chỗ của mình, có lẽ hắt thật mắc lỗi, Đại Ngưu chậm rãi liên tục ngáy người phạm sai lầm.

Một ngày trên chiến trường, thống lĩnh ý vào thủ hạ dùng tốt là Đại Ngưu, trước mặt Tướng quân chờ lệnh chỉ tiên phong. Đại Ngưu vừa nghĩ cùng địch nhân chiến đấu làm sao có thể cùng Mộng Ngọc cùng một chỗ, đánh giặc có điểm thất thần, thống lĩnh kêu hắt vài tiếng hắt cũng không nghe, chờ hắt nghe được, thống lĩnh đã bị đá té ngựa. Ít nhiều Đại Ngưu võ nghệ cao cường, phá tan tường người cứu thống lĩnh trở về.

“A.” Thống lĩnh được quân y khâu lại miệng vết thương, như thế nào đều thất hôm nay không nên thất thủ. “Đại Ngưu vừa rồi người nghĩ cái gì a?”

“Nghĩ làm sao có thể cùng Mộng Ngọc cùng một chỗ, suy nghĩ nửa ngày cũng không ra a.”

“Người, ta cho người cùng Mộng Ngọc hai ngày, các người ra quân doan tùy tiện tìm một chỗ được không.”

“Hảo, cảm ơn thống lĩnh, chúng ta hiện tại phải đi.”

Đại Ngưu cơ hồ dùng hướng, tìm được một con ngựa cùng Mộng Ngọc, bọn họ một đường chạy đi ra ngoài.

“Đại Ngưu chúng ta đi làm sao a.”

“Làm sao đều hảo.”

Hai quân đối trạm nơi Phương Viên hoang tàn vắng vẻ, địa phương hoang vu là chỗ hảo duy nhất chính là cỏ dại mọc thật cao.

Mới đến nơi không người, Đại Ngưu cũng bắt chắp tình thú cái gì ôm lấy Mộng Ngọc trên lưng ngựa phi thân xuống dưới, đem áo khoác cởi ra lót dưới đất, cởi quần áo, Đại Ngưu tốc độ đến Mộng Ngọc xem đều ngáy người.

“Người thật có tình thần a.”

Mộng Ngọc nhìn khó hạ Đại Ngưu đứng thẳng, y vừa rồi nói phía sau mộng có gì đó cứng rắn đâm vào y, nguyên lai là cái kia a, xem ra hắt cũng cứng rắn cả canh giờ. Mộng Ngọc nhìn chăm chú, Đại Ngưu mới nhớ tới chính mình chưa được sự đồng ý của Mộng Ngọc, trực tiếp không phải có điểm bất buộc sao? Hơn nữa phải chờ Mộng Ngọc đồng ý mới cởi quần áo, hắt đây không phải là làm sai trình tự rồi sao?

Đại Ngưu làm bộ muốn đem quần áo mặc lại, bị Mộng Ngọc kéo lại.

“Người đến đây đi.”

Đại Ngưu nghĩ Mộng Ngọc giúp hắt mặc lại quần áo, đó không phải là ý tứ cự tuyệt, ánh mắt hắt lập tức ảm đạm xuống nhưng kế tiếp phát triển lại ngoài ý hắt dự liệu.

Mộng Ngọc nâng tay nhỏ bé trực tiếp vói vào trong quần hắt cầm vật nọ đứng thẳng. Mộng Ngọc dựa vào trong lòng hắt, đến gần bên tai mềm nhẹ oán giận một câu.

“Thô nhân trừ bỏ việc này người không nghĩ đến việc khác?”c

17. Chương 17

“Thật nhớ người.”

“Ngu ngốc kia còn không giống nhau?”

Mộng Ngọc miệng mắng trong lòng lại thật thích thô nhân nói như vậy, theo hành động có thể nhìn ra, y chủ động cởi quần áo mình, nhẹ nhàng đẩy ngực thô nhân.

“Người nằm xuống.”

Đại Ngưu ngốc lằng lằng nằm xuống, Mộng Ngọc hôn lên cổ hắn, cặp tay to sờ sờ thân thể bóng loáng của Mộng Ngọc. Nhưng nâng tay lên lại buông xuống, tay hắn rất thô sẽ đem làn da nộn thịt kia làm bị thương.

“Ân.”

Cái miệng nhỏ nhắn của Mộng Ngọc đã muốn chuyển qua hàm trụ vật nọ dưới hạ thân hắn, đầu lưỡi gây xích mích từng đợt ma sát trải rộng toàn thân

“Mộng Ngọc ta muốn.”

Đại Ngưu hảo muốn ôm ôm y sau đó tiến vào thân thể y, hắn như tưởng niệm cảm giác đã chết, đáng tiếc chính hắn không biết muốn cảm vào làm sao chỉ có thể chờ Mộng Ngọc chủ động.

Mộng Ngọc mếu máo.

“Xứng đáng.”

Y nói như vậy, chỉ dùng miệng làm cho thô nhân phóng ra một lần rồi sau đó y đem dương tinh Đại Ngưu bắn ra sát đến hậu đình của mình, muốn cho thô nhân hữu tình thú không bằng chính mình động thủ còn nhanh hơn nhiều.

“Nhắm mắt lại.”

Ban ngày ban mặt lại dùng tư thế cơ thể cái gì đều có thể thấy rõ ràng, nhưng y không muốn cho thô nhân kia hiểu biết thân thể y. Quyền chủ động trong tay y mới nắm giữ được thô nhân này.

Đại Ngưu nghe lời nhắm mắt lại, liền cảm giác Mộng Ngọc đem thân y gồng gượng lên, một luồng nhiệt chậm rãi kéo xuống bao lấy nam căn của hắn. Mộng Ngọc thân thể nằm úp sấp trên ngực hắn, đầu gối lên vai hắn. Đại Ngưu theo bản năng hương đến thân thể Mộng Ngọc nhanh chóng cử động.

Ôm sát tiểu nhân ngọc, trều cảm, phát một lần lại một lần.

“Đủ... đủ... Đại Ngưu... từ bỏ... ân a.”

Mộng Ngọc giọng ngâm nhỏ kháng nghị, Đại Ngưu sớm mất điếc tai ngơ, Mộng Ngọc kích tình ở vai cùng tai hắn cắn cắn.

“Ồ.”

Mộng Ngọc nhìn lên trời, thật không ngờ thô nhân thể lực hảo đến có thể hoan ái hết một ngày, nửa thân y đã không còn cảm giác. Bên tai nhớ tới thô nhân một lần giải lại một lần giải thích, không biết vì cái gì, Mộng Ngọc trong lòng hảo thỏa mãn.

“Thật xin lỗi, thật xin lỗi.”

“Người là thô nhân, là dã thú.”

Mộng Ngọc mắng Đại Ngưu ngoan ngoãn cúi đầu nghe, hai ngày nghỉ bọn họ đã làm hết một ngày, ngày hôm sau bọn họ cái gì cũng không làm chỉ dựa sát vào nhau như vậy, ôm, hôn nhẹ. Hạnh phúc không gì hơn được nữa.

Hai ngày trôi qua, hai người nắm tay trở về quân doanh, cuộc sống quân lữ chậm rãi trôi qua a. Mộng Ngọc còn buồn bực một vấn đề thì y phát hiện ra một hảo địa phương để ân ái.

Trướng ngủ của Tướng quân, đúng vậy, chính là nơi đó. Trướng ngủ của Tướng quân là dày nhất, bên trong động tĩnh gì bên ngoài đều nhìn không thấy, ban ngày Tướng quân cùng các thống lĩnh tòng quân ở lều trại thương thảo phương án tác chiến, chỉ có buổi tối mới hồi trướng của mình để ngủ. Cho nên nơi đó cũng có thể lợi dụng dễ dàng nhất, thủ vệ mặc dù nghiêm nhưng không khó cho Đại Ngưu, hắn luôn có biện pháp ôm Mộng Ngọc chuẩn êm vào trong, vì thế nơi đó thành thánh địa bí mật ân ái của Mộng Ngọc và Đại Ngưu.

Mọi người cũng thường lui tới như nhau, Mộng Ngọc quyến rũ hẳn, hai người vừa mới rơi vào cảnh đẹp đột nhiên ngoài trướng một trận hỗn loạn, vài người nâng một người, bọn họ nghĩ ra ngoài sẽ không kịp, đành phải tìm nơi núp trước.

Từ bên ngoài truyền vào tiếng nói chuyện, bọn họ biết Tướng quân tiền tuyến trúng tên bắn lén. Cả buổi có người ra ra vào vào, đến nửa đêm mới không có người, Mộng Ngọc cùng Đại Ngưu mới nghĩ nên chuẩn ra thì đột nhiên lại có bóng người tiến vào nữa. Nhưng tình huống hiển nhiên có điểm không đúng, người nọ cầm trong tay đại đao đã tót vổ, đi đến trước giường Tướng quân giờ cao đao trong tay chuẩn bị chém xuống.

“Dừng tay.”

Đại Ngưu kêu lớn một tiếng, chạy đến. Hẳn tuy rằng chính là một tiểu binh gia nhập đã lâu cũng chưa thấy qua Tướng quân vài lần nhưng Tướng quân là thần tượng của hắn, như thế nào có thể để cho tên tiểu ám toán này làm bậy.

Đại Ngưu chặn đao phong, dùng áo giáp của mình để chống cự, không nên hỏi hắn vào đây ân ái sao phải mặc áo giáp, hắn không phải đang cởi ra sao, vẫn chưa cởi ra hết đã có người chạy đến làm phiền.

Áp giáp làm đại đao rơi xuống đất “Xoang” một tiếng, thủ vệ bên ngoài chạy vào. Thích khách đã cách Tướng quân rất gần nên không dễ dàng buông tha, hắn từ trong lòng lấy ra thanh chủy thủ hướng về Tướng quân đâm tới, tay Đại Ngưu cầm chặt cổ tay người nọ. Người nọ lực không bằng Đại Ngưu nên biết đã gặp được đối thủ, người nọ xoay người một chuyển vào Đại Ngưu rồi thối lui vài bước xoay người chạy ra khỏi trướng. Tướng quân vừa rồi đã tỉnh liền nhìn thấy hết tất cả, cảm thấy có điểm khả nghi.

Đại Ngưu thấy người chạy quay đầu nhìn Mộng Ngọc, không xác định được có nên đuổi theo hay không. Nơi này tựa hồ rất nguy hiểm, để một mình Mộng Ngọc ở lại chỗ nào hắn lo lắng vô cùng.

Mộng Ngọc trừng mắt hắn. “Ngu ngốc mau đuổi theo a.”

Thời điểm bọn họ trong trướng Tướng quân làm cái gì giải thích không rõ ràng lắm, xem thích khách chạy không lo chạy đuổi theo mà lo cho người còn lại, phải bắt hắn giải thích hoàn hảo một chút.

18. Chương 18

Đại Ngưu cứu Tướng quân bắt được thích khách có thể nói là công lớn nhất kiện. Tướng quân thẩm vấn thích khách xong mới tra hỏi bọn họ sau, Tướng quân cảm thấy rất kỳ quái, trong quân doanh mình có cao thủ sao không có ai nói cho hắn biết, chuyện kể đến làm cho Tướng quân càng thấy kỳ quái hơn, hắn hỏi vấn đề thứ nhất.

“Các người vì cái gì ngủ trong trướng của ta?”

Nhìn đến cao thủ võ lâm khảm trướng mặt biến thành tử hồng sắc, ngay cả cổ đều biến đỏ. Không dám nói lời nào, liếc mắt một cái nhìn tiểu hài tử gầy yếu bên cạnh.

Tiểu hài tử kia làm cho Tướng quân thấy kỳ quái, đứa nhỏ xinh đẹp cực kỳ, theo bề ngoài nhìn không ra là nam hay nữ, người như vậy lẽ ra không nên ở trong quân doanh, sẽ gây xôn xao mới đúng.

“Bởi vì chỉ có nơi này sẽ không bị người khác nhìn thấy.”

“Nói vậy ý là sao?”

Mộng Ngọc ủy khuất đem nguyên nhân sự tình trải qua êm tai nói. Cuối cùng tổng kết.

“Còn không phải bị thống lĩnh lừa, chỉ có thô nhân người mới tin chuyện ma quỷ của hắn.”

Nói đến việc này Mộng Ngọc liền sinh khí, hung hăng đá chân thô nhân.

Đại Ngưu cúi đầu nhìn nhìn, bàn chân trắng nõn đá vào chân của mình, giày của Mộng Ngọc vừa rồi thời điểm kích thích không biết lạc mất ở đâu, vừa rồi loạn cũng chưa tìm lại giày.

Đại Ngưu nhìn chân Mộng Ngọc lại nhìn giày của thô nhân. Nghẹn họng nửa ngày mới nói ra một câu.

“Mộng Ngọc chân của người không đau sao?”

Mộng Ngọc giận trừng hăn.

“Giày của ta hảo bản, hảo thô, hơn nữa dưới chân dính này nọ cũng không thoải mái?”

Mộng Ngọc cúi đầu.

“Giày của ta, Đại Ngưu.”

“Ta biết ta biết, người ở tại chỗ không nên cử động, ta đi tìm.”

Đại Ngưu xoay người tìm chỗ vừa nãy bọn họ ân ái, quyết lòng tìm giày. Tướng quân bên cạnh quan sát, vừa rồi Đại Ngưu bắt người kia võ nghệ cao cường trốn qua mấy vạn đại quân vào trong trướng của Tướng quân, lúc đuổi bắt cùng Đại Ngưu giao chiến cao thấp, hảo một trận đánh nhau. Cuối cùng Đại Ngưu một quyền đem người nọ đánh xuống, mấy chục người mới chế ngự được người nọ. Cũng biết người nọ lợi hại cỡ nào, mà người đánh thắng tất nhiên càng lợi hại hơn, chuyện như vậy làm cho người ta hoài nghi, tiểu nhân trước mặt có thể hay không lợi hại hơn a.

Đại Ngưu tìm được giày, quỳ trên đất mang giày vào cho Mộng Ngọc, lúc này chợt nghe Tướng quân nói một câu.

“Ta sẽ cho người làm thủ trưởng, về sau người sẽ là thuộc hạ của ta.”

Mộng Ngọc đá đá đầu gối Đại Ngưu. “Mau cảm tạ Tướng quân a.”

Đại Ngưu khó hiểu nhìn về phía Tướng quân, rồi sau đó ngẩng đầu ngây ngốc hỏi Mộng Ngọc. “Giống giết địch trên chiến trường, có gì bất đồng?”

“Người.” Mộng Ngọc hảo muốn mắng người nhưng nghĩ Đại Ngưu hăn chính là đáng yêu như vậy a, không có ham lợi ích. Mộng Ngọc cười lắc lắc đầu. “Đối với người giống nhau.”

Đại Ngưu ngẩng đầu nhìn Mộng Ngọc đối hăn cười nhưng lại nhìn xem ngây ngẩn cả người. “Người thật là đẹp, cười rõ lên càng đẹp.”

“Khụ.”

Hàng năm ở quân doanh, chuyện nam nhân cùng nam nhân thân mật Tướng quân cũng có biết đến những cũng không gặp qua cảnh tượng như vậy, Tướng quân không thể không ra tiếng nhắc nhở.

“Người kêu là Lý Đại Ngưu sao, vì cảm tạ người đã cứu ta, ta quyết định cho người cái trướng này, ta dùng trướng bên cạnh. Đêm nay ta cùng các vị tướng quân đi nghị sự, các người ở đây nghỉ ngơi một chút.”

“Tướng quân, vết thương của ngài?”

Mộng Ngọc rất muốn cùng thô nhân một chỗ nhưng chiếm chỗ của người bệnh nghỉ ngơi sẽ không tốt lắm.

“Ta chỉ mất máu quá nhiều, vừa rồi ngủ một chút cũng tốt hơn. Đừng nhiều lời, đêm nay nghỉ sớm đi, tặng cho các người nơi này, qua đêm nay sợ Đại Ngưu lại bắt đầu bận rộn.”

“A, kia Tướng quân không tiễn a.”

Nghe ý tứ Tướng quân muốn trọng dụng Đại Ngưu, Tướng quân cùng binh sĩ ra ngoài, Mộng Ngọc liền cùng Đại Ngưu nói.

“Thối tắt đèn.”

Đại Ngưu vung tay áo thối tắt đèn, liền hai ánh mắt nhìn nhau trong bóng đêm. Mộng Ngọc chân khê nâng cao, một cước đạp phải khổ hạ thô nhân, toàn tâm toàn ý khiêu khích.

Không chịu thua kém, Đại Ngưu kiểm tra chân của Mộng Ngọc, xem người ta nỗ lực cười một chút liền thỏa mãn.c

19. Chương 19

Đại Ngưu nhìn mặt Mộng Ngọc như hoa như ngọc, cầm chân Mộng Ngọc, ngón chân Mộng Ngọc trong lòng bàn tay Đại Ngưu nhẹ nhàng gãi, Đại Ngưu một tay đè lại khó hạ cúi đầu hôn lên chân Mộng Ngọc, thổi cho y.

“Vù vù.”

Đại Ngưu bắt đầu dục hỏa khó nhịn suyền nổi lên khí thô. Đầu ngón ngón Mộng Ngọc giật giật cười mắng.

“Đứa ngốc, Tướng quân đem trưởng tặng cho chúng ta, tại sao không lên giường đi?”

Đại Ngưu ngốc hồ hồ nhớ tới giường phía sau không xa, hấn một phen đem Mộng Ngọc ấn xuống giường.

Mộng Ngọc tao nhã cởi quần áo, Đại Ngưu sớm đã thuần thực đem quần áo cởi sạch quỳ gối trên giường đợi, lều trại tối như mực, Mộng Ngọc không nhìn rõ được nhưng vẫn quyến rũ dùng đùi ngọc ma sát trên thân thể Đại Ngưu. Trong bóng đêm y có thể cảm nhận Đại Ngưu vẫn không ngừng theo dõi y a.

Cởi quần ra, Mộng Ngọc đột nhiên dừng tay, nghịch ngợm dùng đầu ngón chân bắt lông nam căn trong khó hạ sớm đã đứng thẳng lên. Đưa một chút rồi rời đi, xuống chút phía dưới nghịch hai tiểu túi thịt rồi lại rời đi.

Đại Ngưu thở gấp.

“Mộng Ngọc.”

Đại Ngưu ủy khuất cầu xin tha thứ, cuối cùng thật sự chịu không được đem Mộng Ngọc đặt ở dưới thân.

Mộng Ngọc đẩy Đại Ngưu ra khỏi thân mình. “Nặng quá, đứng lên ta mới động được a.”

Đại Ngưu thoáng nâng thân thể lên chút, tùy ý Mộng Ngọc cầm nam căn, chỉ dẫn hấn tìm được chỗ vào trong thân thể Mộng Ngọc, Mộng Ngọc lay động thất lưng đem nam căn nhập vào trong thân thể, hai tay ôm lấy bờ vai hấn.

“Đại Ngưu, đêm nay ngươi nghĩ muốn gì ta liền yêu ngươi như thế đó, qua đêm nay ta sợ là một khoảng thời gian cũng không thể gần nhau được.”

“Vì cái gì?”

“Không nghe Tướng quân nói sao, quân ta đã án binh bất động thật lâu. Đêm nay chính là một dấu hiệu, sợ là có đại động tác. Ân, ngươi không cần khí lực lớn như vậy, giường lắc lơi hại, sẽ sụp mất.”

“Thật thông minh, nói cái gì ta liền hiểu, ngươi không đau sao?”

“Là ngươi ngốc, hỏi ta đau hay không làm gì. Không đau. A.”

Đại Ngưu biết Mộng Ngọc không đau liền đem hạ thân sát sát vào bên trong, làm cho Mộng Ngọc mở to mắt, cho hấn ăn hai quyền vào lưng.

“Ngươi cái thô nhân, làm loại sự tình này như vậy dùng sức lớn làm cái gì?”

Đúng vậy, người ta đều là chậm rãi di động, Đại Ngưu càng muốn làm đất rung núi chuyển, giường cũng hoảng.

“Ta nghĩ a, ta còn muốn ôm ngươi, nhưng sợ ngươi bị đau a.”

Đại Ngưu hiện tại chỉ dùng tay chống đỡ giường. Hơn nữa phát tiết qua một lần cũng không chịu rời khỏi cơ thể Mộng Ngọc, sợ lại không tìm được chỗ vào, hít sâu một hơi lại bắt đầu tiếp tục, vì thế Mộng Ngọc thường mắng hấn là dã thú, Đại Ngưu chỉ biết ngây ngô cười. Nói cái gì đều hảo, vẫn cho hấn ôm thì tốt rồi.

Ngày thứ hai chờ Mộng Ngọc tỉnh dậy chảy đầu, Đại Ngưu đã đi theo Tướng quân xuất phát. Không biết bao lâu mới trở về, Tướng quân không ở đây cũng không có việc gì làm, Mộng Ngọc nhàn nhã đi phụ cận một chút, những gì cần mang ra chiến trường đều mang, lưu lại chút lương thực, bọn họ cách chiến trường không xa, có thể nghe được tiếng kêu, Mộng Ngọc một lần cũng chưa đến nơi đó, y không thích huyết tình.

Nghe nói phía trước đánh nhau liếp tiếp thắng trận, không lâu là có thể trở về nhưng kho lúc đêm đó lại cháy. Những binh sĩ tới tới lui lui mang nước dập lửa cứu lương thảo, quân doanh có chút hỗn loạn. Mộng Ngọc cũng gia nhập đội ngũ cứu hỏa, đến nửa đêm nghe nói đã phát hiện gian tế phóng hỏa cũng bị bắn chết, vào trong lều mình Mộng Ngọc nhìn vào bóng đêm.

“Đại Ngưu?”

Mộng Ngọc nghĩ là Đại Ngưu đánh giặc xong đã trở lại nhưng ai biết trong bóng đêm người nọ thét lớn một tiếng, mắt nhắm lại. Mộng Ngọc đốt sàng đèn đuốc mới nhìn rõ ràng là hắc y nhân, bả vai bị cắm nửa mũi tên. Mộng Ngọc biết người này là gian tế muốn phóng hỏa, y có nên gọi người bắt hắc lại nhưng ánh mắt người nọ làm thay đổi chủ ý, trong mắt người nọ không có sát khí vừa rồi trong chốc lát người nọ có cơ hội giết chính mình nhưng hắc không có động thủ, chứng tỏ hắc không phải người xấu.

Mộng Ngọc tìm được chỗ dựa vào đi qua giúp hắc băng bó miệng vết thương. Người nọ híp mắt hỏi một câu.

“Vì cái gì không tìm người bắt ta.”

“Người trong tay còn cầm đao vì cái gì không giết ta?”

“Người trong tay không binh khí ta không giết người không tác sát, hơn nữa người rất được, giết đáng tiếc.”

Vì nguyên tắc người này mà Mộng Ngọc quyết định cứu hắc, Mộng Ngọc ở đại quân không trở về, đem người này mang ra quân doanh, thời điểm rời đi người nọ nói.

“Quân doanh không thích hợp người.”

“Ta thích nam nhân, ta đang đợi hắc.”

“Người là.....”

“Ta là, ta nam nhân kêu Đại Ngưu.”

“Gặp qua, hắc không xứng với người, chờ xem, ân cứu mạng ta sẽ báo.”

Người nọ lưu lại một câu rất quái lạ rồi đi.

20. Chương 20

Mấy ngày sau Đại Ngưu đắc thắng trở về, địch quân đầu hàng, đáp ứng qua vài ngày sẽ soạn chiến thư hoàn đàm cùng thư trình cho Hoàng Thượng. Đại Ngưu về trước người khác nửa ngày, đại đội nhân mã cấm lều cách mấy chục dặm, sang ngày mai mới hồi doanh, Đại Ngưu thật sự chờ không kịp, suốt đêm thi triển khinh công chạy về.

Mộng Ngọc ngay lúc ngủ mơ màng cảm thấy có ai theo dõi y, mở mắt ra liền thấy khuôn mặt thô nhân cách mình vài tấc.

“Người như thế nào đã trở lại? Đánh trận xong?”

“Ân.”

“Không có nghe tiếng kèn khai hoàn a, đại đội nhân mã đâu?”

“Bọn họ ở phía sau, chúng ta thắng, Tướng quân nói có thể trở lại, nhưng đêm nay phải ở ngoại địa phương vài trăm dặm ngủ một đêm, nhưng ta nghĩ không có người liền ngủ không được. Liền chính mình về trước.”

“Không tiền đồ.”

Mộng Ngọc ngoài miệng đang mắng, nhưng là trong lòng biết kia thô nhân không ly khai y, y thật vui vẻ.

Đại Ngưu bị mắng sờ sờ cổ.

“Ta chính là rất nhớ người a, không quan hệ người ngủ hay chưa, trời cũng sắp sáng, ta chỉ cần nhìn người thì tốt rồi.”

Mộng Ngọc ôm lấy bả vai Đại Ngưu, nằm úp sấp đến bên tai hắn. “Đại Ngưu người nghĩ đến ta, nghĩ ta làm sao a?”

Mộng Ngọc thổi nhiệt khí vào tai hắn, hơn nữa ăn mặc mỏng manh có thể cảm giác được nhiệt độ cơ thể của Mộng Ngọc. Đại Ngưu cơ thể bắt đầu tăng cao, vật nọ cũng đứng cao sẵn sàng.

“Ta nghĩ người, chỗ nào đều muốn.”

“Muốn ôm ta.”

Lời này Mộng Ngọc khẩu khí là khẳng định, không phải nghi vấn.

Ngốc hồ hồ Đại Ngưu dùng sức gật gật đầu, nuốt nuốt nước miếng.

Mộng Ngọc một đôi tay nhỏ bé sờ soạng đi xuống, cầm vật nọ của Đại Ngưu một tay không thể nắm giữ.

Mộng Ngọc khéo léo dùng tay toàn tâm toàn ý xoa nắn bộ vị nọ, làm cho nó vênh vào mạnh như ngưu. Tim đập gia tốc, mặt đỏ biến tử, thô lỗ kéo quần áo, đem tiểu nhân đặt dưới thân, thế này mới nhớ tới chính mình không biết cách đi vào, hắn không biết bộ vị kết hợp ra sao.

Mộng Ngọc ý bảo làm cho y xoay người, đem mình đặt ở bụng trên, tùy tay lấy cái thắm trụ bên hông, tay nhỏ bé dẫn dắt nam căn, uốn ngược cong eo đưa vào hậu đình dưới thân mình, đem vật thô rắn nhét vào trong thân thể, yên tâm giao chính mình cho thô nhân.

Đại Ngưu cố hắng cử động thân thể, hôn môi.

“Đại Ngưu ta rất nhớ người. Ân.”

Mộng Ngọc một câu nói ra tâm tình, thô nhân mãnh liệt trừu sáp thiếu chút nữa đem Mộng Ngọc xỏ xuyên qua. Mộng Ngọc kháng nghị cắn vào vai hắn một ngụm. Đại Ngưu thì hôn lên tai cùng cổ y.

“Đại Ngưu, người nên cạo râu.”

Đại Ngưu thoáng định thần, áy náy nhìn hai mà cùng bả vai đã bị hồng ửng, đều là râu của mình làm ra. Sau vài lần liên ôn nhu rất nhiều.

Ngày thứ hai bọn họ bị tiếng kèn khải hoàn đánh thức, trương mắt, mặt trời đã lên cao.

Trải qua chuyện này Mộng Ngọc càng thêm làm nũng phát giận, t không nghĩ nên ở quân doanh, bảo Đại Ngưu cùng y đi. Đại Ngưu vẫn là câu nói kia, hắn phải ở chỗ này. Hỏi nguyên nhân tại sao hắn cũng không nói.

“Có đi hay không?”

Đại Ngưu lắc đầu.

“Hiện tại không thể đi.”

“Người tức chết ta.”

Đối thoại như vậy không biết mấy ngày nay lặp lại bao nhiêu lần.

“Người không đi, ta đi.”

Mộng Ngọc xoay người thở phì phì chạy đi, Đại Ngưu mặt sau đuổi theo. Mộng Ngọc không chú ý đụng vào người phía trước.

“Lớn mật, người dám đối với Lão đại nhân như thế bất kính?”

Mộng Ngọc ngẩng đầu, Tướng quân đã đứng bên cạnh, người nọ trước mặt mặc quan phục xem chức không thấp, bộ dáng nhìn thật quen mắt, Mộng Ngọc hành lễ.

“Tướng quân.”

“Các người a, làm sao lại cùng Đại Ngưu giận đối?”

Mộng Ngọc cúi đầu. Đại Ngưu ủy khuất.

“Tướng quân của ta, quân lương cùng tiền thưởng khi nào thì có thể lĩnh đến a? Lĩnh xong ta đi.”

“Không phải đáp ứng người khi về kinh thành liền cấp.”

“A, vẫn phải chờ.”

Đại Ngưu đi qua cùng Mộng Ngọc giải thích gì đó, đột nhiên Mộng Ngọc bị Lỗ đại nhân dùng bàn tay nâng lên hai má.

“Người không phải Thanh Nam Uyển Mộng Ngọc sao? Không nghĩ tới ở trong này có thể nhìn đến người.”

Mộng Ngọc né tránh cái tay kia, trong lòng khê nổi giận, ngẩng đầu mơ hồ nhớ tới người trước mặt mình, thời điểm y còn là thiếp quan có tiếp đãi qua khách nhân, y đối người này ấn tượng rất sâu. Y trước kia là đầu bài được chọn khách, người này lần đầu đến y không chịu gặp, sau tú bà mới nói với y người nọ lại lịch nên xã giao, y mới gặp. Gặp một lần người này động tay động chân bị y ứng phó cho qua, hắn còn nói với tú bà muốn y bồi một đêm, y mới tức giận. Y lúc đó tuổi còn nhỏ, tú bà không nghĩ giá trị y chưa đạt nên không đáp ứng, sau lại nghe nói có quan ra mặt, tú bà đem giá tăng đến 15 vạn lượng sẽ bán người, không bán đêm đầu, người nọ mới thấy phiền không nhắc lại nữa.c

21. Chương 21

Có người đối với Mộng Ngọc động tay động chân, Đại Ngưu tự nhiên gọi Mộng Ngọc kéo về phía mình.

“Người muốn làm cái gì?”

Ánh mắt Đại Ngưu trừng trừng, thân thể như ngọn núi nhỏ, nhìn qua thật đe dọa, Lỗ đại nhân sợ tới mức lui về sau vài bước, người bên cạnh liền rút binh khí ra khỏi vỏ.

Tướng quân tiến lên vội vàng làm dịu đi không khí.

“Đại Ngưu a, ta giới thiệu với người một chút, đây là Lỗ đại nhân đến từ kinh thành, vài ngày nữa chúng ta phải về kinh phục mệnh. Huyền Vũ quốc phái người sang quân doanh, Lỗ đại nhân chính là phụng mệnh Hoàng Thượng đến chiêu đãi người của Huyền Vũ quốc.”

“Ân.”

Chuyện hòa giải Đại Ngưu không quan hệ, hắn thăm nghĩ chính mình cần quân lương và tiền thưởng.

Lỗ đại nhân đôi mắt gian tà nhìn chằm chằm người Mộng Ngọc, nhìn qua nhìn lại, nhìn đến Mộng Ngọc trong lòng hơi sợ. Y không cần người ta biết quan hệ của y và Đại Ngưu nhưng y không nghĩ cho người ta biết y xuất thân từ kỹ viện, cho dù lúc trước gặp Đại Ngưu y vẫn là thanh quan nhưng sợ nói ra không có ai tin.

Mộng Ngọc dựa vào Đại Ngưu, lôi kéo hắn.

“Đại Ngưu chúng ta đi thôi.” Mộng Ngọc khăng để ý đến hắn, Đại Ngưu liền vui vẻ, bàn tay giữ chặt tay Mộng Ngọc, Đại Ngưu cười thỏa mãn.

Trở về lều trại của bọn họ, Mộng Ngọc có vẻ tâm sự thật nhiều.

“Đại Ngưu chúng ta đi thôi, từ bỏ quân lương, người trong tay không phải còn có mấy ngàn lượng sao?”

“Chờ một chút, chờ ta lấy quân lương cùng tiền thưởng lấy đủ rồi đi.”

“Mấy ngày nay người nói với Tướng quân cho vài ngày ở cùng ta được không?”

Đại Ngưu có chút khó hiểu nhìn y. “Vì cái gì? Mọi người tất cả đều bận rộn xếp bộ thự, qua vài ngày chúng ta cùng Tướng quân sẽ về kinh thành, mọi người đều bận rộn nhiều việc, hơn nữa đều ở một cái doanh lý, vốn cách sẽ không xa a.”

“Đại Ngưu ta sợ.”

Mộng Ngọc nhớ tới ánh mắt gian tà của Lỗ đại nhân, tim liền đập lợi hại. Có dự cảm bất hảo nhưng cũng chỉ là đoán, cũng không thể không hảo nói lung tung hơn nữa Mộng Ngọc cũng không muốn nói chuyện lúc mình còn làm ở kỹ viện với Đại Ngưu. Sự tình cứ như vậy không giải quyết được gì.

Nhưng người kia có tâm, Lỗ đại nhân mỗi lần nhớ tới Mộng Ngọc trong lòng liền ngứa lợi hại, vài năm trước không đụng đến y được, hiện tại biết rõ Mộng Ngọc đã theo người khác, cảm thấy hữu cơ khả thừa.

Đại Ngưu sơ ý không đem sự việc xem trong sẽ làm cho người khác khả thừa chi cơ.

Một ngày Đại Ngưu bị Tướng quân gọi đến. Lỗ đại nhân cùng hai tên thủ vệ đi đến trường, ôm cổ Mộng Ngọc đang thu thập đồng dùng. Mộng Ngọc dùng sức giãy dụa, không để cho Lỗ đại nhân đụng chạm, đôi tay phỉ trư (heo béo) ôm thất lưng gấu gao không buông.

“Cứu mạng!”

Mộng Ngọc chỉ kịp hét to một tiếng đã bị bưng kín miệng, mắt thấy màng lều trại sẽ buông xuống, Mộng Ngọc chảy xuống nước mắt tuyệt vọng.

Một đoàn thịt béo áp lên trên người, Mộng Ngọc đã chuẩn bị cắn lưỡi tự sát, đột nhiên ngoài trường vang lên tiếng đánh nhau, một người vọt vào dùng tay kéo kẻ trên người Mộng Ngọc sang một bên.

“Người không sao chứ?”

“Là người?”

Hai mắt Mộng Ngọc đắm lệ mông lung nhận ra người trước mắt lần nọ chính mình đã cứu trong quân doanh, là tên địch nhân có nguyên tắc.

“Người là ai dám phá hỏng hảo sự bản đại nhân.”

“Thu hồi bộ dáng của người đi, ta là Huyền Vũ quốc.”

“Người là, phó sứ, ngài cũng.....?”

Lỗ đại nhân vẻ mặt ái muội.

“Cố ý, nhưng so với đại nhân ngài cao thượng rất nhiều.”

“Nếu phó sứ đại nhân cũng có ý, kia ngài dùng trước.”

Lỗ đại nhân lui đi ra ngoài.

“Cám ơn người.” Mộng Ngọc khóc nói lời cảm tạ.

“Vốn là cố ý đến xem ân nhân cứu mạng của ta, ai biết nghe được người kêu cứu mạng, trong quân doanh hỗn loạn, nam nhân của người thế nào không ở bên cạnh xem chừng người?”

“Ta không có nói cho hắn biết, hắn cũng không biết có chuyện gì xảy ra.”

22. Chương 22

Chuyện này Mộng Ngọc vẫn chưa nói với Đại Ngưu, không vì cái gì khác, Đại Ngưu trên chiến trường giết địch, chính mình ở quân doanh, thời điểm hai quân giao chiến mà đi cứu địch nhân, này không phải chuyện tốt còn có Mộng Ngọc cố quên đi chuyện mình đã từng sống ở kỹ viện, trước kia xảy ra chuyện gì đều không muốn nhắc lại.

Lỗ đại nhân ngại Huyền Vũ quốc phó sứ, tuy rằng không như lần trước nhưng vẫn là tìm kiếm thời cơ xuống tay cơ.

Huyền Vũ quốc phó sứ thật sự thích Mộng Ngọc, lo lắng cho y xảy ra chuyện nên thỉnh thoảng vẫn đến xem y, một bên nhìn Lỗ đại nhân trong mắt âm độc nhìn sắc đẹp của Mộng Ngọc.

Lỗ đại nhân tìm Đại Ngưu ám chỉ cho hần biết Mộng Ngọc khó nhận tình mịch nên gian dũu với người khác. Đại Ngưu vốn không tin, đỏ mặt tím tai ban ngày chạy đi tìm Mộng Ngọc, nào ngờ đứng dịp nhìn thấy Huyền Vu quốc phó sứ từ trong trường bọn họ đi ra.

Đại Ngưu rất muốn xông lên, đánh hần một chút, nhưng đột nhiên phức cảm tự ti nảy lên trong tâm.

Nhìn xem nam nhân kia, có phong độ, có khí chất, có địa vị, nhưng mà hần lại cái gì cũng không có.

Đại Ngưu trong lòng đau một chút, đêm đó không có về lều trại cùng Mộng Ngọc.

Mộng Ngọc ở một mình chính mình yên tĩnh suy nghĩ một chút, quyết định vẫn là đem chuyện Lỗ đại nhân tìm cơ hội cùng hần nói hảo.

Ngày thứ hai, Mộng Ngọc đi tìm Đại Ngưu. Đại Ngưu sợ Mộng Ngọc nói lời chia tay nên chuyển hướng nói chuyện khác.

“Ta bề bộn nhiều việc, ngày khác rồi nói sau.”

Mộng Ngọc thật sinh khí, sự tình gì so với y trọng yếu hơn chứ?

“Người không cần hối hận!” Mộng Ngọc thở phì phì chạy ra.

Vốn là tức giận nhưng Đại Ngưu mấy ngày liền tiếp không trở về, Mộng Ngọc cảm thấy không đúng nên tìm tới Đại Ngưu.

“Người vì cái gì, mấy buổi tối cũng chưa trở về?”

“Ngọc Nhi, không phải có người cùng người sao? Người còn có thể muốn ta sao?”

Đại Ngưu hỏi ra lời này tâm hần cũng rất đau, nhưng là không nghĩ tới Mộng Ngọc lỗ tai nghe vào lại hiểu lầm. ‘Đại Ngưu không cần y, đem y đưa cho Lỗ đại nhân.’

Thấy ngày thứ hai sẽ khởi hành về kinh, Mộng Ngọc một mình ở lều trại yên lặng rơi lệ, Lỗ đại nhân thấy cơ hội hiếm có, đến bên cửa.

Mộng Ngọc nhìn đến hần, ngược lại nở nụ cười. “Người không phải muốn ta sao?”

“Tiểu mỹ nhân của ta, người làm ta nhớ thương vài năm, chỉ cần người theo ta, ta nhất định cho người sung sướng hưởng lạc.”

Lỗ đại nhân vừa nói vừa cởi quần áo. Mộng Ngọc đứng lên nhìn bốn phía, hướng về quỹ giác dụng phải.

Đại Ngưu cũng không yêu y, y còn sống cũng là dư thừa.

Đại Ngưu đi trên đường, hần có chút muốn nói cùng Mộng Ngọc. Hần muốn Mộng Ngọc hưởng phúc nhưng hần sẽ nghĩ về Mộng Ngọc cả đời.

Đại Ngưu do dự mà đi vào lều trại, mở màn ra liền thấy được thân thể cùng đầu Lỗ đại nhân đầy máu, là máu tươi của Mộng Ngọc ngã vào ngăn tủ bên cạnh.

Lỗ đại nhân thấy người tiến vào, vội vàng nói: “Không liên quan đến ta, là chính y đánh ta.”

Đại Ngưu chạy đi lên ôm lấy Mộng Ngọc. “Mộng Ngọc!”

Mộng Ngọc giãy dụa mở mắt. “Người không phải không cần ta sao?”

“Không, không có, ta cảm thấy không xứng với người. Huyền Vũ quốc phó sứ hần không phải thích người sao? Hần có thể cho người bình yên, cùng người cũng xứng a.”

“Chúng ta chính là bằng hữu, ta lần trước tìm người muốn cùng người nói, hần muốn cưỡng bạo ta, ta nghĩ người không có nhiều thời gian bồi theo ta, ta sợ.”

Mộng Ngọc nhất chỉ Lỗ đại nhân, Đại Ngưu quay đầu, đỏ hồng mắt nhìn về phía Lỗ đại nhân.

“Là người, là người, đều là người.”

Đại Ngưu hô to lên, đem Lỗ đại nhân đặt phía dưới đất đánh tới. Bên ngoài có người nghe động tĩnh đã chạy tới xem, nhìn thấy đại nhân bị đánh bầm dập, chạy đến kéo Đại Ngưu ra, có người tìm quân y cấp xem miệng vết thương của Mộng Ngọc, có người đi gọi Tướng quân.

Tướng quân vừa thấy tình huống chỉ biết một hai, đến bên khuyên Đại Ngưu trước.

“Vết thương Mộng Ngọc quan trọng hơn, người đi qua nhìn xem.”

Đại Ngưu buông tay ra, đi đến trước giường kéo tay Mộng Ngọc lại.

Tướng quân quay đầu nhìn về phía Lỗ đại nhân bị đánh trúng. “Lỗ đại nhân, người là quan kinh thành nhưng nơi này do ta làm chủ, nói ra chuyện khó nghe là cường bạo hơn nữa ngài lại cường bạo lão bà của công chi thần, cái này càng thêm khó nói.”

“Người, người, trở về kinh thành ta cho người biết tay.” Lỗ đại nhân kêu gào bị người đưa ra ngoài.

23. Chương 23

Đại Ngưu nắm tay Mộng Ngọc, ban đầu Mộng Ngọc nằm ở trên giường yên lặng rơi lệ cũng không để ý đến Đại Ngưu, Đại Ngưu giữ chặt tay y cũng bị y giãy dụa rút ra, Đại Ngưu sửa lại nắm góc áo y.

“Mộng Ngọc ta thật xin lỗi người, người nhìn ta được không?”

Mộng Ngọc quay đầu đi không nhìn hắn.

Đại Ngưu đột nhiên đứng lên, này hết thấy đều là do Lỗ đại nhân làm hại, hắn muốn cấp Mộng Ngọc báo thù.

Mộng Ngọc kỳ thật chính là cùng Đại Ngưu phát sinh chút hờn dỗi, vừa thấy Đại Ngưu buông y ra phải đi, ngược lại hoảng thần.

“Người muốn đi làm cái gì?”

“Đi báo thù cho người.” Đại Ngưu nghiêng răng nghiêng lợi.

Mộng Ngọc khóc, Đại Ngưu vẫn để ý y thì tốt rồi.

“Đại Ngưu quên đi, dân không cùng quan đấu, người không làm gì được đâu.”

“Ta không cam lòng. Hắn khi dễ người a.”

“Ta không phải hảo hảo sao? Ta chỉ yêu người về sau cùng ta thì tốt rồi.”

Đại Ngưu xông lên ôm lấy Mộng Ngọc.

“Ta về sau đều cùng người một chỗ, không đi đâu hết, chờ trở về kinh thành ta lấy tiền thưởng liền mang người hồi hương sống qua ngày.”

“Ân! Đại Ngưu cho ta sửa cái tên đi.”

“Tên của người rất êm tai a.”

“Không tốt, đó là tên trước kia trong danh sách, ta nghĩ ta sống lại một lần nữa, làm người lần nữa. Nghĩ đến người khác gọi ta Mộng Ngọc thật khó chịu, Mộng Ngọc đã mất rồi, ta là một người khác, ta là của Đại Ngưu.”

“Ta không biết nhiều chữ khó, sợ không đặt được tên đẹp cho người.”

“Ta mặc kệ, người cho ta cái tên a miêu, a cầu, ta đều nhận.”

Mộng Ngọc tựa vào người Đại Ngưu, ôm bờ vai của hắn cầu xin.

Đại Ngưu sờ sờ đỉnh đầu.

“Ta họ Lí, nếu không người theo họ ta đi, bộ dạng người tựa ngọc. Tiểu Ngọc Nhi, Lí Ngọc Nhi. Ta không thể nghĩ ra tên khác.”

“Ta đây đã kêu Lí Ngọc Nhi.”

“Ân.”

Hai người gắt gao ôm cùng nhau thề không bao giờ rời đi nữa.

Qua vài ngày, Huyện Vũ quốc phó sứ khởi hành, Đại Ngưu theo phía sau xuất phát vào kinh thành.

Vào kinh thành, Đại Ngưu cùng Mộng Ngọc ở phủ Tướng quân, có một ngày Tướng quân không chào hỏi liền đem Đại Ngưu kéo vào trong cung.

Ở ngoài điện chờ Hoàng Thượng, Đại Ngưu còn oán giận.

“Tướng quân nói vào kinh đưa ta quân lương để ta rời đi. Tại sao vô thanh vô tức kéo ta gặp Hoàng Thượng làm gì a.”

“Đại Ngưu a, người là người tài như thế nào để cho người đi, quốc gia sẽ tổn thất. Ta muốn đem người đề cử cho Hoàng Thượng, người về sau quan to lộc hậu phải cảm kích ơn ta.”

Đại Ngưu lắc lắc đầu.

“Ta nghĩ nên về tìm Ngọc Nhi, ta chỉ cần lấy tiền cùng Ngọc Nhi sống qua ngày là tốt rồi.”

“Người không có sinh khí?”

Đại Ngưu lắc lắc đầu. “Ta không dám cùng ai sinh khí, Ngọc Nhi nói như vậy không tốt, hơn nữa cùng Ngọc Nhi sinh khí ta cũng luyến tiếc.”

Tướng quân mắt tròn trắng, thật sự là Ngọc Nhi dưỡng man ngưu, không thể không nói tiểu hài tử có thuật khổng chế a.”

“Thượng điện, ta cầu người không cần cùng Hoàng Thượng nói cái gì quân lương, ta sẽ người nói.”

“Ân.”

24. Chương 24

Vào đại điện, Tướng quân không đề cập tới quân lương của Đại Ngưu, chỉ nói Đại Ngưu có khả năng cỡ nào, cực lực muốn đem hần tiến cử cho Hoàng Thượng. Đại Ngưu ở một bên lôi kéo quần áo Tướng quân nhắc nhở.

“Tướng quân, quân lương của ta.”

Tướng quân liếc hần một cái, còn thao thao bất tuyệt nói, Hoàng Thượng muốn hỏi tình huống trận chiến. Đại Ngưu xem bọn họ nói chuyện có chút sốt ruột. Ngọc Nhi còn ở phủ chờ hần hơn nữa vì sao vào triều bị kêu đứng lên, hần cũng chưa làm, trong lòng như có kiến bò a.

Đại Ngưu bắt đầu nhớ đến thân mình Ngọc Nhi nằm trong lòng ngực mình, cùng làn da kia đụng chạm a.

Hoàng Thượng còn có câu hỏi, Đại Ngưu tâm sớm bay lên mình Ngọc Nhi rồi. Hoàng Thượng hỏi hần.

“Ái khanh là cùng vị cao nhân nào học võ công?”

Hoàng Thượng hỏi Đại Ngưu không nghe lọt. Đại Ngưu hai tay che hạ thể đang nghĩ Ngọc Nhi đối với hần tươi cười, chính mình cũng không tự giác lộ ra nụ cười ngu ngốc.

Hoàng Thượng hỏi vài tiếng nhìn hần không có phản ứng lại nhìn biểu tình Đại Ngưu, cảm thấy Đại Ngưu có điểm ngốc vù vù, Tướng quân rất xấu hổ, mới khoe khoang về hần như vậy, thế nào lại...

Tướng quân đầu tiên là lôi kéo Đại Ngưu còn không phản ứng đành phải hung hăng đá hần một cước.

Đại Ngưu thật ủy khuất nhìn về phía Tướng quân.

“Hoàng Thượng hỏi người cùng ai học võ công?”

“Cùng sư phụ của ta học.”

“Sư phụ của người trên giang hồ xưng hô như thế nào?”

Đại Ngưu gãi gãi đầu. “Sư phụ chưa nói quá, ta cũng không có hỏi qua.”

Đại diện có tiếng cười vang, thật chưa thấy qua người nào như Đại Ngưu, công phu học tốt như vậy lại quên hỏi sư phụ là ai.

“Lí ái khanh tiến lên từng bước nói chuyện, người vì triều đình lập công lớn, nghĩ muốn phong thưởng cái gì.”

“Tướng quân đáp ứng cho ta 8 vạn 1 ngàn lượng tiền thưởng.”

“Người, người cũng thật có lòng tham, nhưng vì cái gì không 10 vạn mà là 8 vạn 1 ngàn lượng?”

“8 vạn ta còn cấp sư phụ, còn một ngàn lượng ta giữa cùng Ngọc Nhi hồi hương sống qua ngày.”

Hoàng Thượng vốn cảm thấy Đại Ngưu có chút ngốc vù vù, Tướng quân lại đem hắn nói rất lợi hại.

“Tiền có thể cho người bất quá trăm muốn nhìn công phu sở trường của người.”

“Vâng.”

Đại Ngưu nói xong liền biểu diễn nhưng Đại Ngưu không có đánh ra toàn bộ quyền thì Hoàng Thượng đã đứng lên.

“Người đâu, tới bắt hắn cho ta.”

Đại Ngưu không hiểu vì sao bị nắm lên.

Hoàng đế hỏi. “Hắc Bất Trát là gì của người?”

Đại Ngưu lắc lắc đầu. “Không biết.”

“Dem hắn áp giải vào thiên lao, bãi triều.”

Tướng quân cả kinh, về Hắc Bất Trát có ân oán gì cùng hoàng gia hắn cũng nghe qua một ít. Hắn không biết Hoàng Thượng nhìn được trên người Đại Ngưu cái gì, Tướng quân rất muốn đuổi theo hỏi Hoàng Thượng nhưng lại không có lá gan chỉ buồn rầu trở về, không biết nên nói cùng Ngọc Nhi như thế nào. Hơn nữa hắn tin tưởng Đại Ngưu quả thật không biết Hắc Bất Trát là ai bởi vì thô nhân căn bản không biết cái gì là nói dối.

25. Chương 25

Tướng quân trở về cùng Ngọc Nhi nói Đại Ngưu bị Hoàng Thượng lưu lại, cũng không dám nói hắn bị giam ở đại lao.

Giữa trưa, Huyền Vũ quốc phó sứ đến tìm Ngọc Nhi hỏi.

“Đại Ngưu nhà người cùng Hắc quốc sư có quan hệ gì?”

“Không có nghe Đại Ngưu nói qua người kia.”

“Nhưng Hoàng Thượng của người nhìn ra, Đại Ngưu dùng là võ công của Hắc quốc sư.”

“Kia có quan hệ gì?”

“Quan hệ? Mười chín năm trước, Hắc quốc sư một mình tiến vào hoàng cung muốn ám sát Hoàng Thượng, đáng tiếc không thành, vì thoát thân mới bắt cóc đại hoàng tử mới ba tuổi cũng là thái tử nhưng quốc sư cùng thái tử biến mất. hơn mười năm vẫn không có tin tức bọn họ, Huyền Vũ quốc cũng có hỏi thăm qua nhưng nào ngờ qua mười chín năm, lại tìm được đồ đệ của Hắc quốc sư.”

“Người nói Đại Ngưu.”

“Xem ra đúng rồi.”

“Hoàng Thượng làm gì Đại Ngưu?”

“Trừ khi hấn có thể nói sư phụ hấn nơi nào nếu không cả đời này sợ không ra được đại lao.”

“Đại Ngưu!”

Ngọc Nhi chạy đi tìm Tướng quân, hấn đem người tiến cung, không thể thấy chết không cứu.

Tướng quân thở dài, cũng chỉ có thể đáp ứng Ngọc Nhi sẽ nghĩ biện pháp, nhưng không nắm chắc.

Ngọc Nhi suốt ngày lấy lệ rửa mặt, thiên lao là nơi không chuẩn cho vào thăm tù, có một ngày Ngọc Nhi ôm quần áo Đại Ngưu khóc, trước mặt đột nhiên có người đứng. Dáng người cao lớn, làn da tối om om.

“Người là ai?”

“Ta là sư phụ của ngọc tiểu tử kia cũng chính người Hoàng Thượng muốn tìm.”

“Hắc sư phụ, ngài cứu Đại Ngưu, hấn là đồ đệ của ngài a.”

“Ta không phải đã đến rồi sao, hấn không chết được, mệnh tiểu tử so với ta còn cứng rắn hơn.”

Hắc sư phụ cho Ngọc Nhi chén bạch ngọc cùng một phong thư.

“Nghĩ biện pháp đem cái này giao vào tay Hoàng Thượng, Đại Ngưu sẽ vô sự.”

“Đây là?”

“Đừng nhìn, chén bạch ngọc là của Đại Ngưu.”

Ngọc Nhi đi cầu Tướng quân ngày thứ hai đưa y cùng vào triều, đánh cược tính mệnh. Ngọc Nhi đem đồ vật giao cho Hoàng Thượng.

Hoàng Thượng nhìn chén bạch ngọc lại nhìn thư, cho người mang Đại Ngưu dẫn đến.

Hoàng Thượng đột nhiên xé áo Đại Ngưu, lộ ra một đồng hồng ngân (dấu hôn), Ngọc Nhi đi đến phía sau ôm lấy thắt lưng Đại Ngưu hạ quyết tâm nếu Đại Ngưu vào thiên lao y cũng sẽ cùng theo.

Hoàng Thượng muốn tụt quần Đại Ngưu, bị Đại Ngưu đẩy ra.

“Người làm gì?”

“Mông người có phải có cái bớt tím không?”

Đại Ngưu lắc lắc đầu, chính hấn còn chưa xem qua, Ngọc Nhi đưa tay đến phía sau lưng cởi quần hấn, Đại Ngưu không có ngăn lại.

“Có một khối như đồng tiền.”

“Người làm sao biết đó không phải là do người cắn?”

“Ta chỉ cắn phía trước, mặt sau thịt rất cứng ta không có chạm qua.”

“Thì cứ cho là có đi.”

Ngọc Nhi cùng Đại Ngưu một phen đối thoại, người đã bắt đầu vui vẻ nhưng Hoàng Thượng lại tuyên bố bãi triều.

Đại Ngưu từ từ phạm biến thành đại hoàng tử. Nhìn thư Hắc sư phụ mới biết được, năm đó Đại Ngưu bị bắt cóc, phía sau ngự lâm quân đuổi giết lợi hại đem bọn họ bức đến vách núi. Hắc sư phụ nghĩ hấn phải chết nên không do dự ôm Đại Ngưu nhảy xuống vách núi nào ngờ phía dưới núi được cây cối cứu mạng bọn họ.

Hắc sư phụ bị thương, Đại Ngưu ngược lại không có việc gì, thật là kỳ tích, trong tay Đại Ngưu còn cầm chén bạch ngọc ăn cơm. Hắc sư phụ hôn mê thở yếu, Đại Ngưu ba tuổi dùng chén bạch ngọc lấy nước suối bên cạnh sơn tuyền cứu hấn. Từ đó trở đi, Hắc sư phụ hoàn toàn tỉnh ngộ quyết định không đem Đại Ngưu về kinh, không cho hấn làm hoàng đế, không cho nhớ đến cha mẹ, dẫn hấn vào Tiểu Ngưu thôn mai danh ẩn tích. Trên danh nghĩa đưa hấn cho một đôi họ vợ chồng đánh cá họ Lí, có thể nuôi sống Đại Ngưu. Nhìn Đại Ngưu lớn có lý tưởng của mình, Hắc sư phụ vốn định đi chu du, nào ngờ phát sinh sự tình về sau, nghe xong tin tức hấn liền tới cứu người.

26. Chương 26

Đại Ngưu đột nhiên từ thôn phu ở thôn quê biến thành đại hoàng tử, tôi không thích ứng, hần tiến cung gặp mẫu hậu cùng thân đệ, thật sự không có chút tình cảm chân thật, an tĩnh lại nghĩ đến Ngọc Nhi của hần.

Đại Ngưu thấy cung nhân phía trước nên đến hỏi. “Các người có thấy Ngọc Nhi của ta không?”

“Vương gia là hỏi tiểu thiếu gia được Phi Hồ Tướng quân mang ra cung sao?”

“Hần ở Tướng quân phủ à?”

Hỏi nhanh, Đại Ngưu đi tìm cửa ra, thấy một đội nhân mã trong viện, Đại Ngưu vừa thấy Hoàng Thượng, có lẽ hần hiện tại nên gọi ‘phụ hoàng’.

“Hoàng nhi đây là muốn đi đâu a?”

“Đi đến chỗ Tướng quân tìm Ngọc Nhi.”

“Ngọc Nhi?”

Có người ghé vào bên tai Hoàng Thượng nói vài câu, Hoàng Thượng chau mày.

“Người nói người bỏ 8 vạn mua tiểu quan kia?”

“Hần là nương tử ta.”

“Hoang đường, người đâu.”

Hoàng Thượng gọi người đem Đại Ngưu lôi về, tìm người đến dạy hần thi thư lễ nghĩa, Đại Ngưu đáng thương, tâm không ở đây, lão sư nói thư trung có nhan sắc như ngọc, Đại Ngưu đem sách vở để một bên không nhìn.

“Hần nhất định không có đẹp như Ngọc Nhi.”

Lão sư bắt đầu vuốt râu tròng mắt, lão sư nói cái gì Đại Ngưu liền nằm úp sấp trên bàn ngủ, trong mộng mơ thấy Ngọc Nhi chạy phía trước, hần phía sau đuổi theo, đuổi đến phía sau ôm lấy, Ngọc Nhi quay đầu hôn hần một ngụm, hần bắt đầu cởi quần áo, chuẩn bị đem Ngọc Nhi áp xuống mặt cổ hạo hạo thân thiết một phen.

“Vương gia Vương gia.” Lão sư ở bên cạnh kêu vài tiếng Đại Ngưu cũng chưa phản ứng.

Hoàng hậu tiến vào vốn là xem nhi tử liền thấy một màn như vậy, phát tay áo cho lão sư lui ra, đi đến mang áo choàng cấp cho Đại Ngưu sợ hần cảm lạnh, đến gần chợt nghe trong mộng Đại Ngưu kêu tên Ngọc Nhi.

Làm mẫu thân hy vọng con mình hảo, Đại Ngưu bị bắt cóc ra cung mười chín năm, khi trở về vị trí thái tử đã là của đệ đệ, Hoàng Thượng đáp ứng nàng xem kết quả về sau, dù sau Đại Ngưu vài năm thật sự là không niệm cái gì thư.

Hoàng hậu nghĩ nghĩ, Ngọc Nhi thân phận như vậy Hoàng Thượng nhất định cho y tiến cung, nhìn Đại Ngưu một lòng đều đặt trên người Ngọc Nhi, tu thân dưỡng tính đều vô tâm làm, chờ Hoàng Thượng ra tay quản chuyện này, Ngọc Nhi khẳng định không chiếm được lợi ích gì, lại nói Ngọc Nhi chiếu cố con nàng vài năm, xem tính y cũng không nên bạc đãi y.

Hoàng hậu cho người cầm ngân phiếu mười vạn lượng đi tìm Ngọc Nhi, muốn hần phải rời khỏi đây, Ngọc Nhi thấy người trong cung đến, liền hỏi.

“Đại Ngưu đâu, hần không có trở về?”

“Vương gia đọc sách, hoàng hậu sai nô tài đem cái này cho ngài, làm cho ngài tìm nơi để mở sinh ý.”

“Đây là ý của Đại Ngưu?”

“Đây là ý của hoàng hậu, cũng không ngẫm lại thân phận của chính mình.”

Thái giám khinh miệt một câu làm cho Ngọc Nhi sững sờ một chỗ, trách không được người ta nói kỹ nữ hoàn lương vẫn là kỹ nữ, trong mắt người khác thủy chung vẫn là người hạ đẳng. Là người có thể bỏ tiền ra mua.

Ngọc Nhi tiếp nhận ngân phiếu, thấy người đi rồi nước mắt mới chảy xuống, Tướng quân một bên thấy không đành lòng lại hỏi.

“Người về sau có tính toán gì không?”

“Đại Ngưu không cần ta, tiền này phiền ngài thấy Hắc sư phụ chuyển giao cho hắn, thô nhân một lòng muốn cấp tiền cho sư phụ hắn. Đại Ngưu trước kia dùng tiền cứu ta, trong lòng liền cảm thấy thiếu sư phụ, hắn nghĩ mang tiền này cho sư phụ hắn dưỡng lão.”

“Cho hắn hết, người về sao làm sao bây giờ?”

“Ta tính sau, ta nghĩ ta nên ra ngoài dạo một chút.”

Ngọc Nhi đi đến cửa hoàng cung. Cuối cùng liếc mắt một cái nhìn y cùng Đại Ngưu cách xa một tường thành, trong áo lấy ra dao nhỏ Đại Ngưu hay cắt trái cây.

“Dù là quỷ ta vẫn chung thủy với người, chỉ có người đối với ta tốt nhất.

Ngọc Nhi sẽ không nghĩ về sau, mất đi Đại Ngưu chỉ còn lại tuyệt vọng.

Ngọc Nhi mới đi, Hắc sư phụ tìm Tướng quân gia, dù sao mười chín năm trước hắn đắc tội cả hai hoàng đế, chu du cũng nhiều điều cố kỵ, lúc này Đại Ngưu về nhà, hắn nghĩ tới hỏi về chuyện hai nước. Mà Ngọc Nhi cùng mọi người quen thuộc hơn, có vẻ hỏi được tốt hơn cho nên hắn đi tìm. Nào ngờ đến cửa liền nhìn Ngọc Nhi ngơ ngác đi ra vì thế hắn theo phía sau,, muốn tìm chỗ riêng tư để hắn hỏi chuyện.

27. Chương 27

Hắc sư phụ thấy Ngọc Nhi dừng lại xuất ra dao nhỏ, trong lòng biết không tốt đi lên một phen chế ngự tay Ngọc Nhi.

“Hắc sư phụ.”

“Tin tưởng ta, đồ đệ ngốc không phải không cần người, tìm chết không bằng tìm chỗ chờ, tin tưởng hắn cũng như tin tưởng người.”

“Đại Ngưu sẽ tới sao?”

“Ở trong cung bị nhiều người quản rất phiền, có cơ hội hăm liền trốn ra.”

Hắn sư phụ kéo Ngọc Nhi lưu luyến không rời, Tướng quân cầm hành lý cùng ngân phiếu chuẩn bị sẵn đưa cho họ, hai người khởi hành trở về làng chài nơi Đại Ngưu ở.

Nói sau Đại Ngưu không còn nhỏ, Hoàng Thượng cùng Hoàng Hậu còn ý tìm Vương phi cho hắn. Đại Ngưu kháng nghị qua, nói với Hoàng Thượng hắn có Ngọc Nhi. Làm sao Hoàng Thượng nghe lọt, hỉ phục đã chuẩn bị đưa cho hắn mặc, Đại Ngưu nhìn quần áo mà phát sầu, cứ tiếp tục hắn sẽ không chịu được, Ngọc Nhi sẽ bị thương tâm khóe giận.

Hỉ làm ba bộ cho hắn chọn, Đại Ngưu nhìn bộ kia thật xinh đẹp, Ngọc Nhi mặc sẽ rất hấp dẫn.

Đại Ngưu không ngốc, hắn biết Hoàng Thượng và Hoàng Hậu không chịu nhận Ngọc Nhi là nương tử của hắn, còn phái người bên ngoài canh chừng hắn, hắn cũng không nghĩ quần chuyện đó, mấy hôm trước không đi là muốn cùng cha mẹ thân tình, mười chín năm không gặp đều không phải là lý do gì, hắn sẽ không buông tha cho Ngọc Nhi, Đại Ngưu may mắn chính mình học võ siêng năng.

Thần không biết quỷ không hay, Đại Ngưu ra cung đến phủ Tướng quân, vào cửa liền hô to.

“Ngọc Nhi.”

Tướng quân đã chạy tới tiếp hắn.

“Vương gia như thế nào lại đây? Bệ hạ chuẩn ngài đi ra?”

Đại Ngưu lắc lắc đầu. “Bọn họ bức ta thú người khác, ta là leo tường đi ra, Ngọc nhi đâu?”

“Y cùng sư phụ của người đi rồi, trước khi đi sư phụ người lưu câu này cho người, hẩn mang Ngọc nhi về nhà chờ người.”

“Về nhà, cảm ơn Tướng quân. Sau này còn gặp lại.”

Đại Ngưu xoay người bỏ chạy, Tướng quân mặt sau hỏi.

“Người đi đâu?”

“Về nhà.”

Đại Ngưu một đường không nghỉ ngơi, chỉ dùng tam thiên bước đi thẳng một đường, đến tối là về đến nhà.

Đẩy cửa vào liền thấy lưng Ngọc Nhi đưa về phía cửa, tay cầm quần áo cũ của hẩn mà khóc, đầm đìa đáng yêu như vậy, cái miệng nhỏ nhắn run run, lông mi dài dính đầy nước mắt. Đại Ngưu xông lên từ phía sau ôm lấy Ngọc Nhi, dùng sức hôn cổ y, muốn ôm chết y, hơn mười ngày không có ôm rồi

Hẩn hành động bất ngờ dọa đến Ngọc Nhi. Ngọc Nhi định kêu cứu mạng, mới hô lên đã nghe hơi thở của Đại Ngưu.

“Đại Ngưu.”

Hắc sư phụ nghe động tĩnh chạy tới, nghe được Ngọc Nhi kêu Đại Ngưu, biết là gốc đồ đệ đã về, ở cửa nhắc nhở.

“Ngọc Nhi từ khi trở về không có ăn cơm, người chú ý chừng mực.”

“Àn, ngày mai ta xuống biển đánh cá cho y ăn.”

Vừa nói Đại Ngưu đem quần áo thoát sạch. Thế này mới thấy cùng Ngọc Nhi vài phần giống nhau, nơi đó của Đại Ngưu cũng đã cao cao ngất ngưỡng.

Ngọc Nhi nhìn, không có ý cởi quần áo.

“Vì cái gì hơn mười ngày không viết thư cho ta?”

“Ta bị bọn họ quan sát.”

“Người có năng lực chạy.”

“Bọn họ đối ta đều vô cùng tốt, ta sợ bọn họ thương tâm.”

“Sợ bọn họ thương tâm, sẽ không sợ ta thương tâm?”

“Cũng sợ, cho nên bọn họ bức ta thú người khác, ta bỏ chạy ngay.”

“Ô ô, ta nghĩ đến người không cần ta.” Ngọc Nhi bổ nhào vào trong lòng hẩn bắt đầu khóc.

Đại Ngưu gắng gượng đụng đến quần áo Ngọc Nhi, thật không được tự nhiên “Ngọc Nhi chúng ta lên giường đi.”

Ngọc Nhi thoáng nâng thân thể, vật nọ Đại Ngưu ngay trước mắt, nhẹ nhàng dùng tay nhỏ bé bắt vật nọ cầm lấy dùng miệng hàm trụ. Đại Ngưu lột quần áo của y, Ngọc Nhi toàn thân không còn mảnh vải.c

28. Chương 28

Đầu lưỡi ôn nhu lộng cao thấp quanh nam căn, làm cho thô nhân rất nhanh tiết ra trong miệng Ngọc Nhi. Ngọc Nhi ngửa đầu nhìn Đại Ngưu, khóe miệng còn lưu chút dương tinh của Đại Ngưu.

“Ngọc Nhi.”

Đại Ngưu một tiếng kêu to. Đem người nhào vào dưới thân. Thân a, cần a, thật muốn đem Ngọc Nhi nuốt vào bụng.

Đại Ngưu bận rộn ở trên người Ngọc Nhi nửa ngày, cuối cùng ghen đỏ mặt ngẩng đầu hỏi. “Ngọc Nhi ta muốn đi vào.”

Đại Ngưu đỡ lấy nam căn mất thăng bằng của mình, chính là không tìm được chỗ vào.

Ngọc Nhi đẩy ngực Đại Ngưu ý bảo hấn nằm xuống. Ngọc Nhi cầm lấy tay Đại Ngưu dẫn dắt hấn tìm hậu đình phía sau của mình.

“Nơi này chính là nơi người muốn tìm.”

Đại Ngưu mở to mắt, ngay trước lối vào sờ sờ. “Nó nhỏ như vậy sẽ không bị thương chứ?”

“Người hôn nhẹ ta nhiều, ôn nhu một chút sẽ không sao.” Ngọc Nhi nằm úp sấp trong lòng hấn.

“Ân hiểu rồi.” Đại Ngưu hiểu được.

Đại Ngưu kích động đem nam căn phóng tới trước lối vào, đỉnh đầu dùng sức hướng vào bên trong dò xét, Ngọc Nhi cắn vai hấn.

“Ân.” Một tiếng kêu rên.

Ôm ấp thân thể nhỏ bé của Ngọc Nhi, trên mặt vuốt ve, cảm giác phía sau y co rút nhanh, Đại Ngưu lấy tay bài khai môn của y ra để đi vào càng sâu hơn.

“Người này thô nhân... mọi rợ... đã nói người nhẹ một chút... a! Không cần tái đi vào... từ bỏ... A!”

Ngọc Nhi cũng đến cao trào, Đại Ngưu dùng sức ôm lấy y, run run một cái đem tinh hoa đẩy vào trong cơ thể Ngọc Nhi. Kích tình đi qua Ngọc Nhi đem đầu chôn ở hõm vai Đại Ngưu cọt cọt lui. Người được hưởng vị trên người Đại Ngưu, cảm nhận cơ thể hấn, chính mình mới an tâm.

Hỗn loạn Ngọc Nhi mới vừa ngủ, Đại Ngưu hỏi.

“Ngọc Nhi đã ngủ chưa?”

“Ân.”

Đại Ngưu xê dịch thân thể hướng về phía trước, làm cho dục vọng chính mình đưa vào trong chân Ngọc Nhi, thể này mới không đến nửa canh giờ, hấn lại muốn rồi, nơi đó phản ứng thật hơn người.

“Đại Ngưu, người sẽ không lại rời đi?”

“Không đi.”

“Còn nhiều thời gian a, ngày còn rất dài.”

“Ta ngủ không được.”

Đại Ngưu đem dục vọng ở trên đùi Ngọc Nhi cọt cọt, nơi đó tinh thần tỉnh táo, không làm sợ sẽ không thể ngủ được.

“Nửa thân dưới của ta hạo đau, chính là người làm bừa.”

“Ân.”

Đại Ngưu động thủ đem hai chân Ngọc Nhi tách ra nhìn kỹ xem, từ hậu đình chảy ra chất lỏng, nuốt nuốt nước miếng, cúi người xuống, so với trước còn dùng lực hơn ba phần.

“Ân.”

Ngọc Nhi đau, tiểu quyền không ngừng đánh vào vai hấn. Đây thô nhân biết làm thế nào liền càng thêm nhiều lần, đi như vậy sẽ làm người khác chế giễu.

Quả nhiên ngày hôm sau Ngọc Nhi không xuống giường được, Đại Ngưu đứng trước giường chịu tội, đột nhiên nghĩ tới lễ vật mang theo cho Ngọc Nhi, trong bao lấy ra ba bộ bỉ phục.

“Nhìn đến nó ta nghĩ người mặc khăn định đẹp liền thuận tay mang theo, người xem. Chỗ nào không được thì người sửa lại đi.”

Ngọc Nhi đem châm tuyến sửa lại cho thích hợp với mình, mặc xong gọi Đại Ngưu vào xem, đưa quần áo không cần sửa cho Đại Ngưu mặc còn mình mặc phải chỉnh sửa lại. Hỏi Đại Ngưu.

“Ta mặc vào đẹp sao?”

Đại Ngưu dùng sức gật đầu.

“Người nguyện ý thú ta sao?”

“A? Sư phụ, người mau tới, Ngọc Nhi cùng với ta bái đường.”

Hắc sư phụ chạy vào nhìn nhìn hai người. Quần áo đều mặc.

Hắn biết giờ khắc này là Đại Ngưu cùng Ngọc Nhi vẫn chờ đợi.

Vô cùng đơn giản đã bái đường, Đại Ngưu ngây ngô cười nhập động phòng. Ngọc Nhi kéo lại vạt áo.

“Không cần, ta trên người xanh tím hôm nay còn chưa phai đâu, chờ ba ngày đi.”

29. Chương 29

Đại Ngưu đáng thương hề hề bò xuống giường, ngồi ở bên giường.

“Vậy được rồi.”

Đại Ngưu ủy khuất làm cho Ngọc Nhi không đành lòng

“Nếu không liền làm một lần?”

Ngọc Nhi mới nói ra đã bị Ngọc Nhi bỏ nhào vào giường, biết làm như thế nào Đại Ngưu càng không biết tiết chế.

Đại Ngưu ở nhà bồi Ngọc Nhi mấy ngày, nói là hầu hạ y dương bệnh nhưng cuối cùng Ngọc Nhi không chịu nổi cặp mắt chờ đợi kia, đều xuống giường không được, đến một ngày Ngọc Nhi cảm thấy như vậy không được, thấy Hắc sư phụ y liền nói.

“Sư phụ mang Đại Ngưu ra ngoài kiếm việc gì làm đi.”

“Tiểu tử kia phiền người.”

“Cũng không phải, ngài biết đó.....” Ngọc Nhi do dự nên nói thế nào.

“Ha ha, hắn hơn mười ngày không cho người xuống giường?”

Ngọc Nhi then thùng gật đầu.

“Tiểu tử kia như vậy, thích cái gì liền giữ chặt như con chó nhỏ nhìn khúc xương, không ăn cũng không buông. Người yên tâm, ta lập tức kéo hắn ra ngoài, hắn cũng nên tìm việc làm.”

Hắc sư phụ tìm Đại Ngưu, giáo dục hắn phải kiếm việc nuôi sống Ngọc Nhi, kỳ thật nói tiếp trong tay bọn họ có đủ tiền chi tiêu nhưng Hắc sư phụ nhắc nhở, Đại Ngưu đáp ứng xuống biển đánh cá, làm cho Ngọc Nhi mỗi ngày đều có thể ăn những loại cá mới.

Đại Ngưu ở cửa không tha nhìn nhìn Ngọc Nhi. “Ngọc Nhi ta đi ra ngoài làm việc, người có việc phải đi bến tàu phía Đông tìm ta. Ta không ở đây hàng xóm cũng sẽ giúp người.”

Ngọc Nhi gật gật đầu.

Giữa trưa Đại Ngưu cùng Hắc sư phụ cũng chưa trở về, Ngọc Nhi lo lắng đi tìm, bến tàu có thôn nhân đánh cá nhìn thấy y đều nhìn đến ngày người, đây là lần đầu Ngọc Nhi vào thôn đi ra ngoài cũng không biết chính mình không đứng chỗ nào.

Ngọc Nhi tới gần một ngư nhân hỏi. “Xin hỏi người Đại Ngưu cùng sư phụ hắn có đây không?”

“Người là người nhà của Đại Ngưu?”

“Ân.”

“Bọn họ ra biển, buổi chiều mới trở về, bọn họ không cùng người nói qua? Ra biển đều như vậy.”

Ngọc Nhi lắc lắc đầu, y không biết ra biển đánh cá lâu như vậy. Ngọc Nhi thùy hạ mí mắt, y thầm nghĩ không biết Đại Ngưu có chuyện không lành gì không, chỉ nghĩ kéo hẳn ra khỏi giường một ngày cũng không nghĩ một ngày không gặp hẳn a.

“Không có việc gì, không cần lo lắng, Đại Ngưu xuống biển rất rành.”

“Cám ơn a.”

Người ta tốt như vậy an ủi y, Ngọc Nhi lễ phép nói lời cảm tạ, đối phương đỏ mặt.

“Không có gì, không có gì.”

Ngọc Nhi xoay người về nhà, người phía sau cùng nhau hàn huyên, buổi tối Đại Ngưu về nhà đem cá bắt được hôm nay mang đến cho Ngọc Nhi xem.

“Người hôm nay đi ra bến tàu tìm ta?”

“Ân, ra biển thật vất vả. Người về sau không cần đi xa như vậy, giữa trưa về ăn cơm đi.”

“Ân, ta cũng không nghĩ rời người xa như vậy, là sư phụ nói hôm nay thời tiết hảo, thích hợp ra biển.”

“Các người đi lâu như vậy không về, trong nhà chỉ còn một mình ta, ta sẽ nhớ người.”

“Ta cũng nghĩ về người, về sau ta không đi xa như vậy. Ân, về sau người không cần ra bến tàu tìm ta, giữa trưa ta trở về.”

Ngọc Nhi ngẩng đầu nhìn hẳn, hốc mắt đỏ. Nói: “Ta đi xem cơm chín chưa.”

“Ngọc Nhi người khóc? Ai lại khi dễ người?”

“Không có.”

Ngọc Nhi đứng dậy đi, Đại Ngưu kéo y lại. “Vậy người vì cái gì khóc?”

“Người không phải ghét bỏ ta, khiến cho người xấu hổ sao?”

“Ta chưa nói quá a?”

“Kia vì cái gì không cho phép ta đi tìm người?”

“Đó là bởi vì ta trở về, đại ca ở bến tàu hỏi ta, người là người nhà của ta sao. Ta nói người là lão bà của ta, bọn họ cũng không tin, còn nói ta cóc mà đòi ăn thịt thiên nga, người như thần tiên sẽ không coi trọng ta, ta không có tiền, không tuần tú, họ đều nói người không nên là của ta. Ta họ nói xong không thoải mái, người không phải của ta thì của ai.”

Đại Ngưu ủy khuất.

30. Chương 30

Đại Ngưu ngồi xổm xuống vuốt chân Ngọc Nhi.

“Vì chuyện này sao? Ngày mai ta đi đưa cơm cho người, nói với bọn họ ta là của Đại Ngưu người.”

Đại Ngưu ngẩng đầu hai mắt sáng lên nhìn phía Ngọc Nhi, bọn họ không có lão bà đẹp như Ngọc Nhi.

Quả nhiên ngày thứ hai Ngọc Nhi đi đến bờ. Đại Ngưu nhìn thấy y trong tay hái một đóa hoa liền nghênh đón, đem hoa đưa cho Ngọc Nhi, tiếp nhận rồi, Ngọc Nhi hỏi.

“Đây là hoa gì a?”

“Không biết, mọc trên vách đá, ta thấy rất đẹp nghĩ người nhất định thích liền hái.”

“Nó thật là đẹp mắt.”

Đại Ngưu ngẩng đầu nhìn xem khuôn mặt nhỏ nhắn Ngọc Nhi bị phơi nắng hồng. Si ngốc ngơ ngác nói.

“Người càng đẹp mắt.”

Ngọc Nhi cầm bánh lớn nhét vào miệng Đại Ngưu. “Ăn cơm.”

Đại Ngưu một ngụm cắn bánh lớn, mồm to dùng sức cắn tiếp, nhìn Ngọc Nhi là có thể ăn với cơm. Bánh lớn ăn cái hương.

“Dùng bữa.”

Ngọc Nhi gấp đồ ăn cho hắn ăn. Người xung quanh hâm mộ sắp chết

“Lão bà nhà ta cũng không ôn nhu như vậy.

“Đúng a, còn không có người nào xinh đẹp như vậy đâu.”

Người địa phương nhỏ tính chất phác, bọn họ nhìn không phải tính, mà là người nọ diện mạo như thế nào, phẩm chất như thế nào. Người cầm đầu lực hảo, nghe được lời nói khen đẹp.

“Bọn họ cũng nói người đẹp.”

“Theo Đại Ngưu, đáng tiếc.”

Có người bắt đầu ghen tị, Đại Ngưu nhú mày.

“Làm sao vậy?”

“Bọn họ còn nói ta và người không xứng.”

Ngọc Nhi nhìn những người đó, đi qua hôn Đại Ngưu một ngụm, như là khiêu khích. “Cứ để bọn họ nói đi, ta thích người thì tốt rồi.”

Đại Ngưu gật đầu thật mạnh.

Ngọc Nhi nhìn hoa trong tay, mới phát hiện y tối thích hợp cùng Đại Ngưu thô nhân có cuộc sống bình thường này. Mặt trời mọc, mặt trời lặn, giữa trưa nam nhân chính mình đưa cơm tới, rước lát một động ánh mắt hâm mộ, cũng coi như cấp mặt mũi cho Đại Ngưu.

Đại Ngưu xem Ngọc Nhi đối với hoa cười, nghĩ đến y thích.

“Ta về sau mỗi ngày hái cho người một đóa hoa.”

“Àn.”

Vĩnh viễn một câu làm cho người ta nghe xong liền an tâm kỳ hạn, vài năm trước y cũng không dám nghĩ đến tương lai. Ngọc Nhi đối tượng lai trần ngập vô hạn kỳ vọng.

Hoàn~~

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yeu-tho-nhan>